ΕΤΟΣ Δ'. | Εκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. | Ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 1|13 Ἰουλίου 1884 | Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ρούβλ. 16. | ΑΡ. 77.

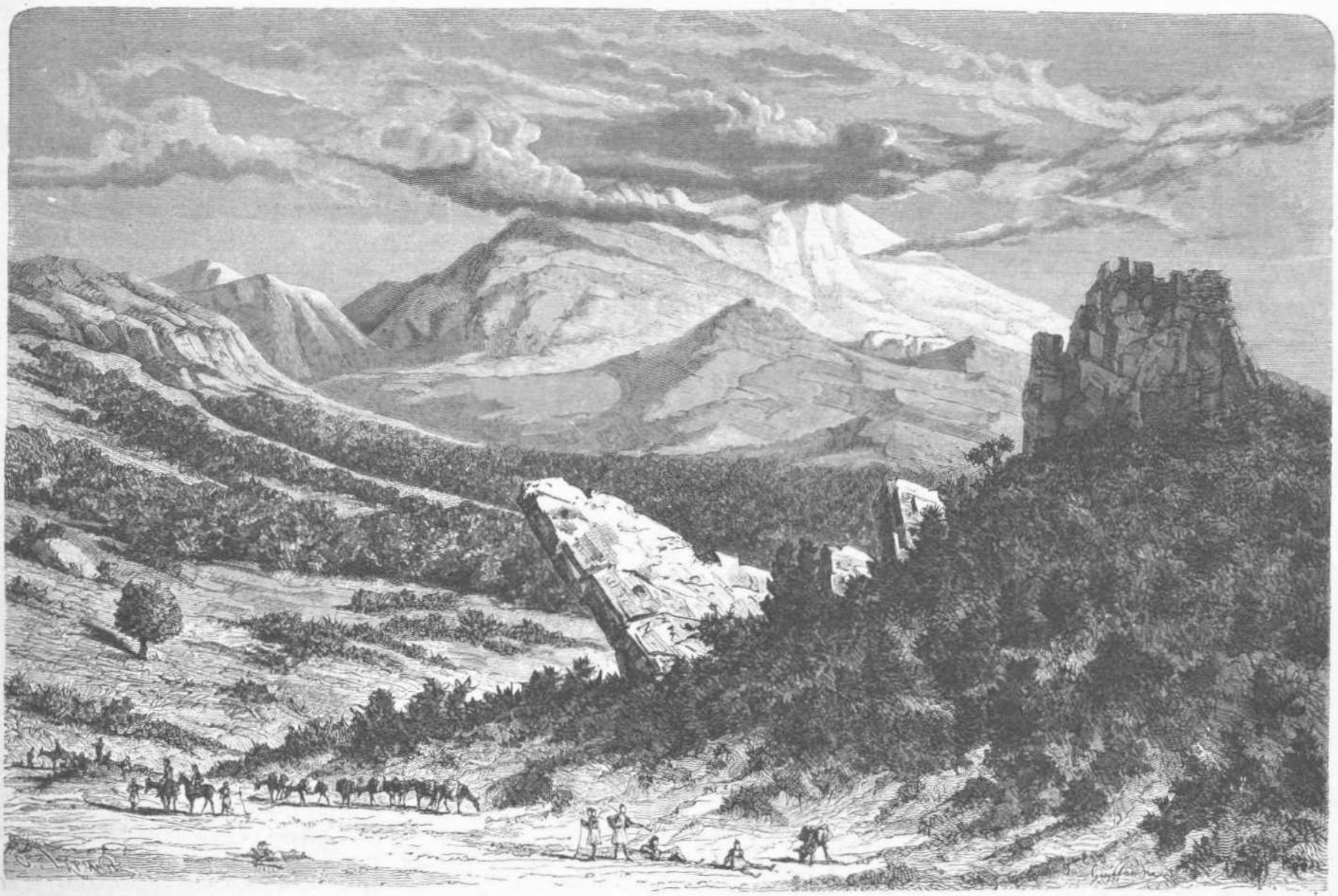

ΤΟ ΚΟΡΑΚΟΛΙΘΑΡΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ Κορακολιθάρι. — Σχέσεις τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους πρὸς τὰς Δακορωμουνικὰς ἰδίας φυλάς. Ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ Σ. Κρητικοῦ. — Ὁ Εἰρηναῖος Θείρσιος καὶ ἡ γενέθλιος αὐτοῦ ἑορτὴ ἐν Μοράζῳ. — Ὁ Ναύαρχος Μιαούλης. — Ποίησις· Εἰς Ἀποῦσαν. Τῇ ἠρωϊδι ῥήσω Τδοα. — Περὶ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ εἰφυΐσης Ἑλλην. ἐπιγραφῆς. — Ὁ σιδηρόδρομος μεταξὺ Παρισίων καὶ Κωνσταντινουπόλεως. — Ὁ Περθεὺς καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Μαυράδων. — Τὸ Μοραχὸ ὡς ἐπικίνδυνον Ἐλδοράδο (τέλος). — Δανισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Δίγραμμα. — Ὁ διάδοχος τοῦ Ὀλλανδικοῦ θρόνου. — Βιβλιογραφικά. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ Κορακολιθάρι. — Ὁ Εἰρηναῖος Θείρσιος. — Ὁ Ναύαρχος Μιαούλης. — Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία (εἰκόνες δύο). — Ὁ Περθεὺς καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Μαυράδων. — Ὁ πρίγκηψ διάδοχος τῆς Ὀλλανδίας Ἀλέξανδρος.

ΤΟ ΚΟΡΑΚΟΛΙΘΑΡΙ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 65.)

Ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ καὶ πρὸς βορρᾶν αὐτοῦ ἐκτείνονται δύο μικρότεροι κόλποι γραφικώτατοι, ὁ τῆς Κρίσσης (σήμερον ὁ κόλπος τοῦ Γαλαξειδίου) καὶ οὐ μακρὰν αὐτοῦ ὁ τῆς Ἀντικύρρας (σήμερον ὁ κόλπος τῶν Ἄσπρων Σπητιῶν). Οἱ κόλποι οὗτοι φαίνονται ἐκ φύσεως πεπλασμένοι ὡς καταφύγια τοῖς θαλασσοπόροις, καὶ ἤδη κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἦσαν οἱ φυσικοὶ ὅρμοι, ἐν οἷς διεχείμαζον ναῦται· δι' ὃ καὶ ταχέως ἱδρύθησαν ἐνταῦθα ἀποικίαι. Περὶ τῶν ἀποικήσεων τούτων οὐ μόνον πλεῖστα ὅσα ὀνόματα πόλεων καὶ ὁρέων μαρτυροῦσιν, ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἐλθόντας λαούς, ἀλλὰ καὶ λατρεῖαι θεοτήτων καὶ παραδόσεις μυθικαὶ ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἀρχιπελάγους ἔχουσι τὴν καταγωγήν των.

Ὁ κόλπος τῆς Κρίσσης, ὁ τῶν Δελφῶν λιμήν, ἦτο τὰ μάλιστα γνωστός, διότι ὁ αὐτῷ προσωρμίζοντο οἱ διὰ θαλάσσης πρὸς τὸ φοβερὸν Μαντεῖον μεταβαίνοντες. Ἐνταῦθα ἦλθον, κατὰ τὸν τῷ Ὁμήρῳ ἀποδιδόμενον Ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οἱ εὐτολμοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἵτινες ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης διὰ τῶν ἀκτῶν τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ Δήλου μετέφερον εἰς Δελφοὺς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὑψίστου θεοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φωτός, καταστήσαντες τὴν πρότερον ἀγρίαν καὶ ἀκατοίκητον ταύτην κοιλάδα κέντρον ἀνατολικοῦ πολιτισμοῦ, εἰς ὃ προσήρχοντο οἱ περὶτ οἰκοῦντες λαοὶ πρὸς λατρείαν τοῦ θεοῦ, ὅστις διέχυσε τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας. Καὶ ὁ Κάδμος ἐκ Σιδῶνος ἀποπλεύσας διὰ Κρίσσης καὶ Δελφῶν μετέβη εἰς Βοιωτίαν, ἔνθα ἵδρυσε τὰς ἑπταπύλους Θήβας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος κόλπος, ὁ τῆς Ἀντικύρρας, πολλὰ διέσωζε μνημεῖα μαρτυροῦντα περὶ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ φήμης· οὗτος ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἀρχαῖον κτίσμα, Μάραθος καλούμενον. Ἡ λέξις αὕτη ἦτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν φοινικικῆς καταγωγῆς καὶ ἐδήλου τὴν κυριαρχίαν χώρας τινός. Ὁ Παυσανίας (ἐν βιβλ. 36) λέγει ὅτι τῆς Ἀντικύρρας τὰ περὶτ ὄρη ἦσαν πετρώδη ἄγαν καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἰδίως ἐφύετο ὁ ἐλλέβορος. Ἡ πόλις εἶχεν ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἱερὸν τῆς Δικτυνναίας Ἀρτέμιδος, τῆς ἰδίως ἐν Κρήτῃ λατρευομένης. Οὐ μακρὰν τῆς Ἀντικύρρας καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἔκειτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἡ ἀρχαία πόλις Ἄμβρυσος καὶ δύο ὥρας ἀπωτέρω ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ πετρώδους λόφου ἡ πόλις Στεῖρις. Ἡ χώρα αὕτη καὶ σήμερον εἶναι περιεργοτάτη, διότι ἐνταῦθα εὑρίσκεται ἡ γνωστὴ μεγάλη μονὴ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ τοῦ Στειρίτου, ἧς ὁ ναὸς τῷ 960 μ. Χρ. κατὰ τὸ σχέδιον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας Σοφίας οἰκοδομηθείς, εἶναι μία τῶν ὡραιοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐκκλησιῶν. Διὰ τοὺς περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολουμένους τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἑλλάδος εἶναι πλείστου λόγου ἄξιον. Ἀγρία καὶ δασώδης εἶναι ἡ κοιλάς, ἡ ἐντεῦθεν εἰς Λεβαδείαν ἄγουσα· περιβάλλουκιν αὐτὴν οἱ ἀπότομοι τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Ἑλικῶνος βράχοι. Ἡ κοιλὰς αὕτη ἐχώριζε τὴν ἀρχαίαν Φωκίδα ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ ἦτο ἡ φυσικὴ ὁδός, ἡ ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον φέρουσα. Περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ὁδοῦ ταύτης κατὰ τὴν ἀρχαιότητα μαρτυροῦσιν καὶ αἱ μυθικαὶ καὶ αἱ ἱστορικαὶ παραδόσεις· γνωστὸν εἶναι ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἀπωτάτων τῆς Ἀσίας χωρῶν πρὸς δυσμὰς μεταβαίνοντες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διήρχοντο τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ τὴν Βοιωτίαν, ἀγνώστου σχεδὸν ὄντος τοῦ περίπλου τοῦ Ταινάρου καὶ τῆς Πελοποννήσου.

Μέρος τῆς ἱστορικῆς ταύτης κοιλάδος παριστᾷ ἡ σήμερον δημοσιευομένη εἰκών. Ὄρη ὑψηλὰ περιβάλλουσιν αὐτήν, ὧν αἱ πλευραὶ εἰσὶ κατάφυτοι· ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτῆς ὑψοῦται παμμεγέθης βράχος, τὸ Κορακολιθάρι καλούμενος, παρὰ τὸν ὁποῖον ἀναβρύει πηγὴ διαυγεστάτου ὕδατος. Περιεργοτάτη εἶναι ἡ ὀνομασία τοῦ βράχου τούτου. Ὁ κόραξ σπουδαίαν κατέχει θέσιν εἰς τὰ τραγούδια καὶ τὰ παραμύθια τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων· τοῦτο ἀποδοτέον ἐν μέρει εἰς τὴν μέλαιναν τοῦ πτηνοῦ χροιάν, εἰς τὴν μακροβιότητα αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς ἕξεις καὶ συνηθείας του, ἐν μέρει δὲ καὶ εἰς τὴν σπουδαιότητα ἣν εἶχεν ἐν τοῖς μύθοις τῆς ἀρχαιότητος. Ὡς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦτο τὸ πάλαι ὁ κόραξ πτηνὸν μαντικόν· ἀνιπτάμενον εἰς τὰ ὕψη ἐλέγετο ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἥλιον. Ὁ κόραξ εἶναι (κατὰ τὸν Ὀβίδιον Μεταμορ. II, 542) ὁ προδώσας τῷ Ἀπόλλωνι τοὺς ἔρωτας τῆς Κορώνης· κόραξ ἠγεῖτο κατὰ τὸν Καλλιμάχειον Ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα (16) τῆς εἰς Κυρήνην ἀποικήσεως. Πλεῖσται δὲ τῆς ἀρχαιότητος πόλεις ἐκ τοῦ κόρακος ἔλαβον τὸ ὄνομα. Οὕτω Κόρακες ἐκαλεῖτο, κατὰ τὸν Παυσανίαν καὶ ἄλλους, ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας πόλις· Κοράκιον ἐλέγετο ὄρος παρὰ τὴν Κολοφῶνα τῆς Ἰωνίας· Κορακίου χώρα, μέρος ἐν τῇ Τρογλοδυτικῇ τῆς Αἰθιοπίας. Κορακήσιον ἀρχαῖον ἀκρωτήριον μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας· Κοράκων νᾶσος, ἀρχαία θέσις ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παυσαν. 8, 25, 11). Ὅ,τι ὅμως ἰδίως τὸν ἡμέτερον βράχον (τὸ Κορακολιθάρι) ὑπενθυμίζει εἶναι τὸ χωρίον ἐν Ὁμήρου Ὀδυσσείας (XIII, 408), ἔνθα γίνεται μνεία θέσεως ἐν Ἰθάκῃ, φερούσης τὸ ὄνομα "Κόρακος πέτρη."

" . . . . . σῆες, αἱ νέμονται
παρ' Κόρακος πέτρη, ἐπί τε κρήνη Ἀρεθούσης
ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὄδωρ
πίνουσαι, τάθ' θεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν."

Π.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΡΟΣ

ΤΑΣ ΔΑΚΟΡΩΜΟΥΝΙΚΑΣ ΙΔΙΑΙ ΦΥΛΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΠ' ΑΥΤΩΝ.

Ἱστορικὴ Μελέτη ὑπὸ Σ. Κρητικοῦ.

Μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεώνων ἡ Ἑλλὰς κατέστη περὶ τὰ μέσα τῆς 2ας ἑκατονταετηρίδος π. Χ. (142) ῥωμαϊκὴ οὕτως εἰπεῖν ἐπαρχία ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν. Ἀλλ' ὀχὶ ὁλοσχερῆς ἐγένετο καὶ ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν ἡ ὑπὸ τὴν Ῥώμην ὑποδούλωσις τῆς Ἑλλάδος, καθότι καὶ μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐποχὴν ἐπὶ αἰωνάς τινας ἦσαν πολιτεῖαι τῆς Ἑλλάδος διετήρουν τὸ ἑαυτῶν πολίτευμα. Καὶ ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν ἐπίσης ἡ Ἑλλὰς οὐκ ἦν τῇ Ῥώμῃ ὑποχείριος. Τοὐναντίον αὕτη ἐπέβαλε τὸν ἑαυτὴν πολιτισμὸν ἐπὶ τῆς τότε κοσμοκράτορος Ῥώμης, διότι ἡ Ἑλλὰς καίτοι παρηκμακυῖα, διετήρει εἰσέτι τὴν τέχνην, τὴν φιλολογίαν καὶ ἐν γένει τὴν ἐπιστήμην, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκασε τοὺς τυράννους αὐτῆς, ὅπως ὑποβληθῶσιν ἠθικῶς τοῖς ὑπ' αὐτοὺς Ἕλλησιν. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ πολυχρόνιος δουλεία κατεμάρανε τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα, ὥστε καὶ ἡ ἐπίκλησις "Ἕλλην" ὀσημέραι ἐξαλείφεται καὶ ὁ ὑπερήφανος οὗτος Ἕλλην παραδέχεται τὴν ἐπίκλησιν "Ῥωμαῖος", ὅπερ καὶ κοινῶς ἐπεκράτησε.

Ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο συνέτεινε καὶ τὸ νέον δόγμα τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ τὴν εἰδωλολατρείαν καταβαλόν, διότι ὁ Ἕλλην ἔνδους ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ νέου δόγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἐνόμισε πρὸς καιρὸν ὅτι καὶ τὸ ὄνομα Ἕλλην ἀντίκειται τῇ ἰδέᾳ καὶ νέᾳ διδασκαλίᾳ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Διὸ καὶ προὐτίμησε τὴν τοῦ κυριάρχου αὐτοῦ ἐπίκλησιν "Ῥωμαῖος".

Καὶ πῶς οὔ; μὴ γὰρ καὶ οἱ ἐν Βυζαντίῳ ἕλληνες αὐτοκράτορες δὲν ἀντεποιοῦντο τὴν τῆς Κοσμοκράτορος Ῥώμης ὑπεροχὴν μετὰ τὴν πτῶσιν ἄλλως τῆς δυτικῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ Αὐγουστύλου καὶ διότι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν τῆς Ῥώμης θρόνον μετήνεγκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν; Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἑτέρα πρόφασις εὐλογοφανεστάτη τῷ τότε Ἕλλῃνι, διεκδικοῦντι τὴν κοσμοκρατορίαν, ἣν ἡ Ῥώμη ἠθικῶς ἀπώλεσε μετὰ τὴν τοῦ θρόνου μετάθεσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Καὶ ὄντως ἀστεῖον τὸ πρᾶγμα· διότι ἐν ᾧ ἡ αὐλή, τὰ γραφεῖα ἀπὸ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἄλλως ἅπαντα Ἑλληνικὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ ἐκκλησία ἰδίᾳ ὅλως ἑλληνική, καὶ οἱ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ λατινιστὶ γραφέντες κώδικες ἐξελληνίσθησαν, ὡς μὴ ἐννοοῦντος τοῦ λαοῦ τὰ λατινικὰ ἰδίωμα, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπίσης τοῖς νομίσμασιν, ὡς ἀπὸ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 8ας ἑκατονταετηρίδος εὑρίσκεται κεχαραγμένον Ἑλληνικοῖς γράμμασι τὸ "Βασιλεύς", οἱ ἕλληνες ὅμως Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες ἐπέμενον εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ "Ῥωμαῖος Αὐτοκράτωρ". Καὶ διὰ τί; — διότι ἡ Κωνσταντινούπολίς ἐστιν ἡ νέα Ῥώμη καὶ ἑπομένως ἐφρόνουν ὅτι αὐτῇ ἀνῆκον τάτε πολιτικὰ καὶ θρησκευτικὰ πρωτεῖα.

Ἀλλ' ἀρά γε ἡ φάσις αὕτη τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀνατολὴν πτῆσις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἀετοῦ, ἐπέδρασεν ὀλεθρίως ἢ λυσιτελῶς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Δυνάμεθα ἀδιστάκτως εἰπεῖν, λυσιτελῶς. Διότι τὸ νέον δόγμα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ κρατοῦντος Ῥωμαίου συνῆψεν εἰς ἓν ἅπαντα τὰ ἕως τότε διακεχωρισμένα στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ συνεσωμάτωσε τοῦτον, ὅπως εὐρωστότερος ἀναφανῇ καὶ ἑδραιότερα καταδειχθῇ ἡ τούτου ἐπικράτησις ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἰδοὺ ὅθεν ὡς ἐκ προνοίας παρουσιάζεται ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ νέου ἀνατολικοῦ δράματος ὡς ἥρως αὐτοῦ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος φέρων τὸν σταυρὸν ἐν χερσὶ μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ θεογράφου ἐπιγράμματος "ἐν τούτῳ νίκα", ὡς ἐντολεὺς οὕτως εἰπεῖν τῆς θείας Προνοίας, ὅπως συμπήξῃ ἐν τῷ νέῳ δόγματι καὶ Ἕλληνας καὶ ἑλληνίζοντας λαοὺς καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐπίσης ἐπιδραμόντας κατὰ τῆς κοινῆς ἑστίας τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀρκτῴους καὶ ἀγρίους λαούς, διὰ τῆς γλώσσης μεθ' ἧς ὁ ἐπιστήθιος μαθητής ἔγραψε τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, τὸ προωρισμένον καταλύσαι τὴν κοσμοκρατορίαν τῆς εἰδωλολατρείας.

Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διὰ τῆς διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης οὐκ ὀλίγον ἰσοπέδωσε τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ μέγας ἐπίσης Κωνσταντῖνος διὰ τοῦ ἐπισκιάσαντος τὴν Ἀνατολὴν ῥωμαϊκοῦ ἀετοῦ συνετέλεσεν εἰς τὴν κοινὴν ταύτην ἐκχριστιάνισιν. Ἕτερος δ' ἥρως ῥωμαῖος δύο ἑκατονταετηρίδας, πρὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου προλεαίνει τὴν ὁδὸν τῆς μελλούσης φάσεως δηλαδὴ ὁ Τραϊανός, ὁ καταβαλὼν τοὺς ἀτιθάσσους Δᾶκας καὶ ἄλλους βαρβάρους λαοὺς τῆς Ἄρκτου.

Τοιαύτη ἦν ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἣν ἀμυδρῶς ἐσκιαγράφησα μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰῶνος μ. Χ. ὑπό τε τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ ἔποψιν, καθ' ὃν χρόνον ὁ σταυροφόρος Κωνσταντῖνος πήγνυσι τὴν σημαίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Βυζαντίου. Νέα φάσις, νέα μεταπολίτευσις προωρισμένη νὰ μεταβάλῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου! Ἀλλ' ἐν ἐκ τῶν δρώντων προσώπων τοῦ ἐξελισσομένου δράματος παρίσταται καὶ ἡ ἐπὶ Τραϊανοῦ μορφωθεῖσα νέα ἐθνικότης τῶν Δακορωμούνων, περὶ ὧν προτίθεμαι ἱστορικήν τινα ἀνέλιξιν ποιῆσαι, καὶ οἷαν ἐπίρροην ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους τούτου.

Οἱ ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας κατοικοῦντες τὴν νῦν Ῥουμανίαν καὶ Βεσσαραβίαν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλουμένην Σκυθίαν, Δᾶκες καὶ Γέται καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸν ῥωμαϊκὸν ζυγόν, ὁ δὲ μέγας ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ μέγαν ἀριθμὸν ἀποικιῶν ἐκ διαφόρων φυλῶν, οὐσῶν ὑπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν σκῆπτρον, μετέφερε καὶ ἀπῴκισεν ἐν Δακίᾳ, ὅπως δαμασθῶσιν ὁλοτελῶς οἱ ἀτίθασσοι Δᾶκες. Αἱ νέαι ἀποικίαι, τὸ ῥωμαϊκὸν ἰδίωμα τὸ πλεῖστον ἔχουσαι, τὸ ἐπέβαλον καὶ τοῖς ἰθαγενέσι Δαξὶ καὶ βαθμηδὸν ἄρχεται νέον κρᾶμα ἐθνότητος σχηματιζόμενον τὸ τῶν Δακορωμούνων, οἵτινες καὶ μέχρι σήμερον διέσωσαν τὸ λατινικὸν ἰδίωμα.

Ἀλλ' ἂν οἱ Δᾶκες καὶ Γέται — οἱ τελευταῖοι οὗτοι κατῴκουν ἰδίᾳ τὴν νῦν Μολδαβίαν, — ὑπετάγησαν καὶ ὁ ἐκρωμαϊσμὸς τούτων ἔβαινεν ἀκατασχέτῳ ὁρμῇ, ἰδοὺ ἑτέρα φυλὴ φοβερὰ ἀναφαίνεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου αἰῶνος (211 π. Χ.) ἐκ τῶν Σκανδιναυϊκῶν ὀρέων ὁρμωμένη, μέλλουσα διαταράξαι τὴν νέαν ἀποκατάστασιν καὶ ἐκρωμαϊσμὸν τῶν Δακορωμούνων. Παρενείρω ὅθεν ἐνταῦθα τὰ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ἑλληνιστοῦ Δημητρίου Φιλιππίδου περὶ τούτου γραφέντα, διοῦντος ἐν Ἰασίῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ γράψαντος ἱστορίαν τῆς Δακορουμανίας.

"Οἱ Γότθοι οἱ τὴν Ῥουμανίαν καὶ τὰ μέχρι Βόλγα καὶ Βαλτικῆς καὶ Βιστούλα ὑποχείρια ποιήσαντες ἐκ τῆς Σκανδιναυΐας ἐξῆλθον, Κιμμερίων πάντως ἀπόγονοι ὄντες. Ὠνομάζοντο δὲ οἱ ἐν τῇ Ῥουμανίᾳ Δυσμογότθοι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πέραν τοῦ Τύρα Γότθων, ὀνομαζομένων Ἐργότθων. Τῶν δ' ἐν Ῥουμανίᾳ πάλιν ὑποδιαιρουμένων, οἱ μὲν τὸ Ἀρδελ οἰκοῦντες, Θαϊφάλοι ὠνομάζοντο, οἱ δὲ τὴν Μολδόβαν, Βικτοφάλοι· οἱ δὲ τὸν Ῥουμουνικὸν ἀγρόν, Θόριγγοι, ὄνομα σωζόμενον ἔτι ἐν Γερμανίᾳ. Ἐβασιλεύοντο δὲ ἰδίᾳ οἱ ἐν Ῥουμουνίᾳ Γότθοι.

Ἔπειτα βασιλέα κοινὸν ἐγνώρισαν, βίᾳ πάντως, τὸν Γκίλπεριχ (πλουσιοδότην σημαίνει τὸ ὄνομα). Οὗτος τοὺς Βανδάλους κατοικοῦντας περὶ τὸν Γισσὸν ποταμὸν ἐξέωσε καὶ τὸ φρούριον εἶλεν, ὅπερ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, ἐξεστρατευκὼς ἐπὶ Γότθους καὶ Βαστάρνας (τοὺς Πεύκας τοῦ Ζωσίμου) καὶ Ῥωξολανούς, ὑπήκοα ἔθνη τοῖς Γότθοις, καὶ νενικηκὼς αὐτοὺς κατεσκευάσατο ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Ἴστρου, ἐν Κραϊοβικῇ, ἀνωτέρω τῆς γεφύρας τοῦ Τραϊανοῦ. Ἀλλὰ καὶ νικήσας, δῶροις αὐτοὺς φίλους ἑαυτῷ ἐποιήσατο. Ἔπειτα ὁ Γκίλπεριχ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἐωγότθων ἠναγκάσθη γνωρίσαι καὶ ἦν ἐν τῇ Ῥουμουνίᾳ ὑποβασιλεὺς τῶν Ἐωγότθων."

Ὄντως δ' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ὑπεμφαίνει ἔργον τῆς ἀκατανοήτου Προνοίας, διότι μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ θείου αὐτοῦ δόγματος παρηκμακυῖας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑποβεβλημένης πολιτικῷ τῷ Ῥωμαϊσμῷ παρηκμακὼς ἦν τότε ἠθικῶς κατὰ τὸν 3ον καὶ 4ον μ. Χ. αἰῶνα καὶ ὁ Ῥωμαϊκὸς ἀετός. Οὗτος εἰς μάτην ἀνθίσταται κατὰ τῶν φοβερῶν θυελλῶν καὶ σφοδρῶν καταιγίδων. Εἰς μάτην ἀναβρυχᾶται καὶ κατὰ τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ κατασπαράσσει διὰ τῶν ὀνύχων του πλήθη γυπῶν καὶ ὀρνέων κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθεμένων. Ἐπέπρωτο ἐπὶ τέλους νὰ συνθηκολογήσῃ καὶ συμφιλιωθῇ τοῖς ἐχθροῖς, ὅπως ἀναλάβῃ. Τίνες δὲ ἦσαν οἱ ἐχθροὶ ἐκεῖνοι; Αἱ βάρβαροι φυλαὶ τῆς ἄρκτου, αἵτινες ὁρμεμφύτως οὕτως εἰπεῖν πρὸς τὰ κέντρα τοῦ γηραιοῦ πολιτισμοῦ ἔρρεπον ἅπαρ ἔδει νὰ πέσωσιν ὑπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀτιθάσσου καὶ εὐρώστου νέου Κόσμου, ὅπως συμφορήσῃ τῷ παλαιῷ πεποιτισμένῳ πλὴν παρηκμακότι κόσμῳ, καὶ ἕνα νέον κρᾶμα εὐρωστότερον καὶ ζωηρότερον ἀναπλασθῇ, γέννημα ἄλλως τῆς νέας παγκοσμίου μεταπολιτεύσεως, προκληθείσης ὑπὸ τοῦ νέου δόγματος τοῦ Θεανθρώπου.

Ὑποχωρεῖ οὖν ἡ Ῥώμη τῇ Ἀνατολῇ, προτιμήσαντος τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τὸ Βυζάντιον, τὴν πόλιν τοῦ Μεγαρέως, ἣν οἱ Ἕλληνες μασχάλην Ἑλλάδος ἐκάλουν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος φέρων τὸν σταυρὸν ἐν χερσὶν εὐαγγελίζεται νέαν ἀποκατάστασιν καὶ συγκέντρωσιν τοῦ ἐν Ἀνατολῇ παρηκμακότος Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ θείου δόγματος. Καὶ ἰδοὺ μυστήριον τελούμενον ἀοράτως, ἐγκαθιδρυομένου τοῦ νέου Ἑλληνοβυζαντινοῦ κράτους ὑπὸ τὸ ὄνομα "Νέα Ῥώμη".

Κατ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον ἐποχὴν καὶ τὴν μυστηριώδη ἀνέλιξιν τοῦ νέου ἀχρομένου ἀνατολικοῦ δράματος οἱ πρὸ αἰῶνος ἐν Δακίᾳ ἀποκατασταντες Γότθοι ἐσχεῖ τὰς τοῦ Βυζαντίου χώρας ἐλπίζοντο καὶ ἐπέδραμον καταστρεπτικῶς. Ἀκούσομεν δὲ καὶ αὖθις τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος σοφοῦ Φιλιππίδου.

"Διαβαινόντων δὲ τῶν Γότθων τὸν Ἴστρον καὶ λεηλατούντων τὴν τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν γῆν καὶ αἰχμαλώτους ἐπαγομένων ἐς τὴν Ῥουμανίαν, ἦσαν πάντως ἐξ αὐτῶν καὶ χριστιανοί, καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἤδη καὶ ἐν Ῥουμουνίᾳ φυτεύεσθαι ἤρξατο. Καὶ Γότθοι, ὡς ἔοικε, τοὺς χριστιανοὺς ἀγόμενοι διὰ τὸ φιλάδελφον καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, τὸ τῆς θρησκείας αὐτῶν ἐνηγκαλίζοντο φρόνημα, ὥσπερ ἔπειτα καὶ ἐν Βουργαρίᾳ ὁρῶμεν τὰς πρώτας τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἐννοίας τὰς αἰχμαλώτους τοῖς Βουλγάροις ἐμπνευσάσας. Ἄνδιος, ὥς φασι, μοναχὸς ἐκ Μεσοποταμίας τοὺς Δυσμογότθους ἐπιστρέφειν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν βουλόμενος, διέβη τὸν Ἴστρον καὶ ὀπαδοὺς εὗρεν, οἱ καὶ γυναικομοναστήριον, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ Ἀρδὲλ ἐκτίσαντο. Ὁ μὲν οὖν Ἄνδιος διεπράξατό πως τὸ σκοπούμενον· χρόνῳ δὲ ὕστερον περὶ τὸ τέλος τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος, Βρυοῦνος ὁ ἐπίσκοπος τῆς Αὐγούστης, ταῦτα βουληθεὶς καὶ ἐς Ἀρδὲλ ἱκόμενος, παρὰ τῆς λῃστροφρονοῦσι Καγγάροις, καὶ διὰ τοῦτο τὴν εἰρήνην πνέουσαν θρησκείαν ἀποστρεφομένοις, θάνατον εὗρεν ἀντὶ τῆς ἐλπιζομένης ἐς ἐπιστροφὴν προαιρέσεως. Ἦσαν καὶ τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου Γέται καὶ Γότθοις ἐπίσκοποι, οὓς Σκυθῶν ἐπισκόπους ὠνόμαζον" . . .

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω οὖν καταδεικνύεται, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἰσήχθη κατὰ πρῶτον τὸν 3ον αἰῶνα μ. Χ. ὑπὸ αἰχμαλώτων Ἑλλήνων καὶ ἑλληνίδων ἢ καὶ ἑλληνιζόντων ἐκ τούτων, ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐξ Ἀσίας ὁρμωμένων, οὓς οἱ Γότθοι μεθ' ἑαυτῶν ἀπήγαγον.

Τοῦ μεγάλου δὲ Κωνσταντίνου ἐπιθυμοῦντος κατευνάσαι τὰς ἀναφυείσας διχονοίας ἕνεκα τῆς τοῦ Ἀρείου αἱρέσεως, προσεκλήθη καὶ ὁ ἐπίσκοπος Σκυθίας, ὡς ἐλέγετο, εἰς τὴν Σύνοδον Οὐλφιλᾶς ἢ Θεόφιλος καταγόμενος ἐκ χριστιανῶν τῆς Ἀσίας, προχειρισθεὶς δὲ καὶ κατὰ τὸ 335 ἐν Κωνσταντινουπόλει "Ἐπίσκοπος Γοτθίας". Οὗτος δὲ μετέφρασεν εἰς τὴν Γοτθικὴν τὸ Εὐαγγέλιον δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων καὶ ὅπερ σώζεται ἔτι καὶ νῦν "καὶ συνιᾶσι τούτου οἱ σοφοὶ Δάϋζοι", ἐπιλέγει ὁ ῥηθεὶς ἱστορικὸς Φιλιππίδης. Καὶ μετὰ τὸν Θεόφιλον ὁ Νικήτας προεχειρίσθη ἐπίσκοπος Δακῶν καὶ Βησσῶν. Αὐτὸς δὲ ἔκτισε καὶ ναὸν ἑλληνικόν, ἐν ᾧ ἑλληνιστὶ ἐτελοῦντο αἱ ἀκολουθίαι, καθὼς καὶ ἑτέρας

φῶλα καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις ἐν μέσῳ τῆς δίνης καὶ τῆς συγχύσεως ν' ἀποβῇ ὄντως τὸ χωνευτήριον τῶν ἐπιδραμουσῶν φυλῶν, ἐξ ὧν αἱ πλεῖσται συνεισέφερον εἰς τὴν διάσωσιν αὐτοῦ, πολεμοῦσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐ μὴν καὶ ἄνδρας ἀξίους χορηγήσασαι, οἵτινες καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βυζαντίου ἐπαξίως ἐκάθισαν καὶ ἐνδόξως ἐβασίλευσαν, ὡς ὁ Θεοδόσιος, Ἰουστινιανός, Λέων ὁ Ἴσαυρος καὶ ἄλλοι ἐξελληνισθέντες βασιλεῖς.

Ὁσημέραι δὲ ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἀποβαίνει ἑλληνική καὶ κατὰ τὸν ἔνατον αἰῶνα Βασίλειος ὁ Μακεδὼν (857 μ. Χ.) τίθησι τὴν σφαγίδα τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξελληνίσεως τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους συντάξας ἑλληνιστὶ τὸν κώδικα τὸν καλούμενον "Βασιλικά" καὶ νόμισμα ἑλληνικοῖς γράμμασι κεχαραγμένον ὁρίσας καὶ τοὺς ἀρκτῴους λαοὺς Σέρβους, Οὖννους, Ἄβαρας, Χαζάρους, Ῥώσσους καὶ λοιποὺς καθόλου ἐκχριστιανίσας.

Οἱ νέοι δ' ἐκχριστιανισθέντες λαοὶ παραδέχονται τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ ἡ Βυζαντινὴ αὐλὴ συνάπτει ἐπιγαμίας μετὰ τῶν Βουλγάρων καὶ Ῥώσσων, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἐξαπλώσεως τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις.

Οἱ δὲ Δακορωμανοὶ ὁτὲ μὲν ὑποκύπτοντες ἑτέροις βαρβάροις, ὁτὲ δὲ ἀναλαμβάνοντες καὶ μετὰ τῶν Βυζαντινῶν κατὰ Βουλγάρων πολεμοῦντες, ὁτὲ δὲ κατὰ τῶν Βυζαντινῶν μετὰ Βουλγάρων καὶ Γότθων συμμαχοῦντες, ὁσημέραι ὅμως ἐκχριστιανιζόμενοι καὶ ποδηγετούμενοι ὑπὸ ἑλληνοβυζαντινῶν ἱερωμένων ὡς καὶ λαϊκῶν σοφῶν, διετήρουν ἀείποτε τὴν ἠθικὴν συνάφειαν μετὰ τοῦ Βυζαντινοῦ βασιλείου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διότι καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Ῥωμουνίας ἀπὸ τῆς 4ης ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, ὡς καὶ ἅπασαι τῶν τότε λεγομένων βαρβάρων φυλῶν αἱ ἐκκλησίαι ὑπήχθησαν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ οὐδέποτε οἱ Δακορωμανοὶ ὑπήχθησαν τῇ παπικῇ ἐκκλησίᾳ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας καὶ ἀντενεργείας τοῦ Παπικοῦ θρόνου.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Ο ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΘΕΙΡΣΙΟΣ

ΚΑΙ Η ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΜΟΝΑΧΩι.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 69.)

ΠΑΡΑΘΕΤΟΜΕΝ σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ σεβαστοῦ Καθηγητοῦ καὶ ἀκραιφνοῦς Φιλέλληνος Εἰρηναίου Θειρσίου (FRIEDRICH v. THIERSCH), οὗ κατ' αὐτὰς ἐτελέσθη ἐν Μονάχῳ ἡ γενέθλιος ἑορτή, μετὰ πάσης τῆς ἐπισημότητος.

Ὁ Εἰρηναῖος Θείρσιος ἐγεννήθη τῇ 17 Ἰουνίου 1784 ἐν Θυριγγίᾳ· ἐν Ναουμβούργῳ καὶ Schulpforte ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα μαθήματα, εἶτα δὲ διήκουσε τῶν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων ἐν Λειψίᾳ καὶ Γοττίγγῃ, ἔνθα καὶ τῷ 1807 διωρίσθη ἀναπληρωματικὸς τοῦ γυμνασίου καθηγητής. Τῷ 1809 προσεκλήθη ὡς καθηγητὴς ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Μονάχου, ἔνθα ὡς διαμαρτυρόμενος τὸ θρήσκευμα πολλὰς ὑπέστη πικρίας. Ἐν ἔτει 1815 ἀπεστάλη παρὰ τῆς βαυαρικῆς Κυβερνήσεως ὡς ἐπίτροπος τῶν ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀφαιρεθέντων κειμηλίων τῶν διαφόρων μουσείων εἰς Παρισίους καὶ κατώρθωσε ν' ἀποδοθῶσι ταῦτα πάντα τῇ Βαυαρίᾳ. Μεγάλην ἀπέκτησεν ἰδίως φήμην διὰ τὰς ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐνεργείας του καὶ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος πρὸς τὴν Γερμανίαν ἕνωσιν. Τῷ 1826 διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου, καὶ τῷ 1831 μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα συντόνως ἐνήργησεν ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Βαυαροῦ πρίγκηπος Ὄθωνος ὡς βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Ἐπανελθὼν τῷ 1832 εἰς Γερμανίαν διετέλεσε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, μεγάλης ἀπολαύων ὑπολήψεως οὐ μόνον ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς κύκλοις ἀλλὰ καὶ παρὰ τῇ βαυαρικῇ Αὐλῇ καὶ ἐν γένει παρ' ἅπασι τοῖς κατοίκοις τῆς βαυαρικῆς πρωτευούσης. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐτίμησε τὸν ἄκρον φιλελληνισμὸν τοῦ γεραροῦ Καθηγητοῦ, ἀπονείμασα αὐτῷ ἐν ἔτει 1858, ὅτε ἐώρτασε τὴν πεντηκοταετηρίδα τῆς εἰς διδάκτορα ἀγορεύσεως αὐτοῦ, τὸν Μέγαν Ταξιάρχην τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Ἐνταῦθα παραθέτομεν τὴν ἐκ Μονάχου ἐπισταλεῖσαν ἡμῖν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς.

Ἡ 17η τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἦν ἡμέρα, καθ' ἣν ἐν Μονάχῳ λαμπρὰ ἐτελεῖτο ἑορτὴ ἰδίως ὑπὸ τῆς φιλολογικῆς Σχολῆς πρὸς τιμὴν μεγάλου ἀνδρός, οὗ τὸ ὄνομα καὶ πᾶς Ἕλλην μετὰ μεγάλου προσφέρει σεβασμοῦ. Ἡ ἡμέρα αὕτη δῆλον ὅτι συνεπλήρου τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ φιλέλληνος Εἰρηναίου Θιρσίου, ὅστις τὴν ἔνθερμον πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ τρανώτατα καὶ ἐν πολλαῖς καταδείξας περιστάσεσι λίαν ἐπαξίως τὸ σεβαστὸν αὐτοῦ ὄνομα ἔν τε τῇ μνήμῃ παντὸς Ἕλληνος καὶ ἐν ταῖς σελίσι τῆς νέας ἱστορίας χρυσοῖς καὶ ἀνεξιτήλοις ἐνεχάραξε γράμμασι. Ταῦτα λέγων οὐδόλως προτίθεμαι τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὰ ὑφ' ὧν ἐνεπνέετο πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν αἰσθήματα νὰ ἐξυμνήσω (διότι τὸ τοιοῦτον ὑπερβαίνει τὰς ἐμὰς δυνάμεις), δὲν δύναμαι ὅμως καὶ παντελῶς νὰ σιγήσω ἀπέναντι τῶν εὐαρέστων καὶ λαμπροτάτων ἐκείνων ἐντυπώσεων, ἃς ἀπεκομίσαντο πάντες οἱ τῆς ἑορτῆς συμμετασχόντες. Μετὰ ἐθνικῆς ὅθεν χαρᾶς προάγομαι ὅπως λεπτομερῆ τινα ποιήσωμαι περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἥτις πρῶτον ἤδη μετὰ 100 ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀοιδίμου Θιρσίου μεγαλοπρεπῶς καὶ λίαν πανηγυρικῶς ἐτελέσθη ἐν τῷ "Café-Restaurant zur Blüthe".

Ὑπὸ μεγάλου ὄντως σεβασμοῦ κατελαμβάνετο πᾶς ὁ εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ κομψῶς κατηρτισμένην αἴθουσαν εἰσερχόμενος ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀτενίζων πρὸς τὴν προτομὴν τοῦ γεραροῦ ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις ἐκ τῶν κόλπων τῆς σοφῆς Γερμανίας ἐξελθὼν μεγάλας οὐ μόνον τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῷ πολυπαθεῖ ἡμῶν ἔθνει παρέσχεν ὑπηρεσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ πέριξ αὐτοῦ βλέπων οὐ μόνον μέγα μέρος τῶν σοφῶν Καθηγητῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Φιλολογίας, ἀλλὰ καὶ χορείαν πολλῶν ἄλλων σεβασμίων καὶ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν μεγαλοπρεπεστέραν τὴν ἑορτὴν καθιστάντων, καὶ ἐκ τρίτου πλῆθος φοιτητῶν ἰδίᾳ δὲ τῆς Φιλολογίας. Ἐκ τῆς σεβαστῆς τοῦ ἑορταζομένου οἰκογενείας διέκρινέ τις ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν υἱὸν αὐτοῦ κ. Λουδοβίκον Θίρσιον Καθηγητὴν ζωγράφον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δύο αὐτοῦ ἐγγόνους, Καθηγητὰς ἐν τῷ πολυτεχνείῳ. Ἀλλ' οὐχ ἧττον σεβασμὸν παρεῖχον τὸ μὲν ὁ πολιόθριξ καὶ πολύπειρος γέρων κ. FÖRSTER, αὐλικὸς σύμβουλος, τὸ δὲ ὁ περιώνυμος ποιητὴς κ. H. LINGG.

Περὶ τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Πρόεδρος τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου κ. ERNST KNOLL ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς ἑορτῆς τοῖς πᾶσι τὸ "ὡς εὖ παρέστητε" εἰπών. Ἀμέσως δὲ εἰς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου ὁ κ. GRAF φοιτητὴς τῆς Φιλολογίας στέψας τὴν γεραρὰν τοῦ ἑορταζομένου κεφαλὴν διὰ στεφάνου ἐκ δάφνης ἐξεφώνησεν ᾠδήν τινα Λατινικὴν ἐν μέτρῳ Σαπφικῷ ὑπ' αὐτοῦ πεποιημένην. Μετ' οὐ πολὺ ἐγερθεὶς ὁ κ. Dr. THOMAS Ἀκαδημαϊκὸς λίαν εὐφραδῶς ἀπήγγειλε τὸν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἑορταζομένου πανηγυρικὸν λόγον. Κατόπιν λαβὼν τὸν λόγον ὁ περιώνυμος τῆς Ἀρχαιολογίας Καθηγητὴς κ. Dr. v. BRUNN ὡμίλησε περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Θιρσίου ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀρχαιολογικὰ αὐτοῦ μέρος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τετραφωνία τις ὑπὸ φοιτητῶν γενομένη κατέθελξε τοὺς πάντας, αἴφνης ἐπίσημος ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐγένετο διαδήλωσις, ὅτι ἐκ μέρους τῶν παρεπιδημούντων Ἑλλήνων δύο ἀπεστάλησαν στέφανοι, εἷς μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν ἰδίᾳ, ἕτερος δὲ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου. Τότε ἀγερθεὶς ἐγὼ ἔφερον εἰς μέσον τὸν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν στέφανον, ἐκ δάφνης πεπλεγμένον, καὶ πρὸ τῆς προτομῆς τοῦ ἀοιδίμου Θερσίου στὰς κατέθηκα αὐτὸν κάτωθεν καὶ δεξιόθεν τῆς προτομῆς τοῦ ἑορταζομένου (διότι, ὡς ἄνω ἤρται, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἦν ἤδη ἐστεμμένη), ἀφοῦ γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ ἀπήγγειλα ἐπίγραμμά τι, ὅπερ ὁ ἴδιος ἐποίησα καὶ ὅπερ ὡς εὐνοϊκῆς τυχὸν ἀκροάσεως καταχωρῶ ἐνταῦθα·

Οἷον ἔγει σέβας ἄμμ', Ἑλλήνων παῖδας ἅπαντας
Μουσοπόλους Μονάχῳ, εἰκόνα τήνδε τεὴν
Εἰσορόωντας, ἄνερ τηλεκλυτὲ Θίρσιε, ὅς γε
Ἑλλάδα καλλίχορον πατρίδα ὥστε τεὴν
Ἐνδυκέως φιλέεσκες καὶ ταύτης πέρι δηρὸν
Πόλλ' ἐμόγησας, ὅταν μνησοσύνη μενέει
Ἀσβεστος μετὰ πᾶσιν ἐπὶ χθονὶ δερκομένοισιν·
Ἀθάνατος γὰρ ἀεὶ πᾶσα βροτῶν ἀρετή.
Νῦν δέ, μάκαρ, τόδε στέμμα σε προφρονέως ποτιδέχθαι
Τέκμωρ ἡμετέρης λισσόμεθ' εὐσεβίης.

Εἰρήσθω καὶ τοῦτο ἐν παρόδῳ ὅτι τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἦν τετυπωμένον ἐπὶ τῶν δύο τοῦ στεφάνου ταινιῶν, ἐν ᾧ ἡ τρίτη καὶ τετάρτη αὐτοῦ ταινία ἔφερον τὴν ἐπιγραφὴν "οἱ ἐνταῦθα φοιτηταὶ Ἕλληνες τῷ φιλέλληνι Θιρσίῳ εὐγνωμονοῦντες". Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς προτομῆς κατετέθη καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἑλλην. Συλλόγου ἀποσταλεὶς στέφανος, ὅστις ἐκ δύο φοινίκων καὶ πολυποικίλων ἀπαρτιζόμενος ἀνθέων λίαν κομψὸς ἦτο φέρων μάλιστα χρυσοῖς γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν "Τῷ Εἰρηναίῳ Θιρσίῳ ὁ Ἑλληνικὸς Σύλλογος ἐν Μονάχῳ". Ἐν γένει ἀμφότεροι οἱ στέφανοι οὗτοι τοσοῦτον τοῖς πᾶσιν ὑπερῆρεσαν, ὥστε ὁ μὲν πλησιάζων ἀνεγίγνωσκε τὰς ἐπιγραφάς, ὁ δὲ τὸ ἐπίγραμμα καὶ ἄλλος ἐθαύμαζεν ἐν γένει τὴν ἐξ ἀμφοτέρων ἀποπνέουσαν καλλονήν τε καὶ χάριν· τούτου ἕνεκα καὶ ἀπεστάλησαν τῇ ἐπαύριον πρὸς τὴν σεβαστὴν τοῦ ἐστεμμένου ἀνδρὸς οἰκογένειαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Λουδοβίκου Θιρσίου (ὅστις καὶ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὰ βαθέα αὐτοῦ ἐξέφρασεν ἡμῖν εὐχαριστήρια καὶ τῇ ἐπαύριον ἰδιαιτέρως ἐπισκεφθείς τινας ἐξ ἡμῶν), ἵνα ὥσπερ τιμαλφής τις παρακαταθήκη διαφυλάττωνται ἀπὸ γόνου εἰς γόνον. Μετὰ τὴν οὕτω παρεμπεσοῦσαν ἀνάπαυλαν λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν σοφῶν Καθηγητῶν δεινὸς Ἑλληνιστὴς κ. Dr. v. CHRIST ὡμίλησε λίαν καταλλήλως περὶ τοῦ Θιρσίου ὡς ἱδρυτοῦ τοῦ φιλολογικοῦ φροντιστηρίου (Seminar). Τέλος ὁ κ. Dr. KRUMMBACHER, εἰδήμων καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς, ὡμίλησε λίαν ἐνθουσιωδῶς περὶ τοῦ ἐνεργοῦ μέρους τοῦ Θιρσίου ἐν σχέσει πρὸς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν καὶ ἰδίᾳ τὴν Τσακωνικήν· δι' ὃ καὶ χειροκροτήσεις ἐπεσφράγισαν τὸν ἐπίλογον αὐτοῦ.

Οὕτω λήξαντος τοῦ ἐπισήμου τῆς ἑορτῆς μέρους ἐδήλωσεν ὁ Πρόεδρος τὴν ἔναρξιν τοῦ εὐθύμου μέρους καὶ παρέδωκε τὴν προεδρίαν τῷ Καθηγητῇ κ. Dr. v. CHRIST, οὗτος δὲ κατόπιν ἑτέρῳ καὶ οὕτω καθεξῆς. Τοῦ λοιποῦ ὅθεν οὐδὲν ἄλλο ἤκουέ τις εἰμή, ὁτὲ μὲν ᾄσματα τερπνὰ ὑφ' ἁπάντων συγχρόνως ᾀδόμενα, ὁτὲ δὲ προπόσεις καὶ συγκρούσεις ποτηρίων. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἡμῶν εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν ὑψῶσαν, ἦν ὁ ἰδιαίτερος ἐνθουσιασμός, ὑφ' οὗ οὐ μόνον οἱ σεβαστοὶ Καθηγηταί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ φοιτηταὶ ἀναφλεγόμενοι ἀντὶ τοῦ συνήθους "prosit" ἀνεβόων Ἑλληνιστὶ "εἰς ὑγείαν σας" καὶ οὕτω συγκρούοντες τὰ ποτήρια μεθ' ἡμῶν ἔπινον τὸ θεῖον αὐτῶν νέκταρ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγερθεὶς ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Dr. STEUB, καθ' ὃ πρὸ μικροῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπανακάμψας, ἐξέφρασε τὰς εὐαρέστους ἐντυπώσεις, ἃς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ᾐσθάνθη καὶ ἀνέφερε τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἐλλείψεις ἐν γένει μὲν συμπάσης τῆς χώρας ἰδίᾳ δὲ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παρομοιώσας ταύτην πρὸς τὸ Μόναχον καὶ ἐπιπροσθείς, ὅτι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὑρίσκει τις πάντα τὰ πρὸς συντήρησιν κοινωνίας ἀπαιτούμενα ζωτικὰ στοιχεῖα. Ἐκ τῶν λόγων τούτου ὁρμηθεὶς ὁ ἱεροδιάκονος τῆς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Ἑλλην. Ἐκκλησίας κ. Χρ. Ἀντωνιάδης διὰ προπόσεως τινὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ὁμολογουμένως ἡ Ἑλλὰς πρὸ μικροῦ εἰσέτι ἀνεξάρτητος γενομένη πολλὰς ἔχει εἰσέτι τὰς ἐλλείψεις, πλὴν σὺν τῷ χρόνῳ θέλουσιν ἐκλείψει καὶ αὗται, καὶ ὅτι αὕτη πολλὰ ὀφείλει τῇ σοφῇ Γερμανίᾳ. Ἐν γένει κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μέχρι τοσούτου βαθμοῦ ὑψώθη ὁ φιλελληνισμὸς τῶν πάντων, ὥστε κατ' ἀπαίτησιν τινῶν ἀντήχησεν ἐπὶ τέλους καὶ ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν ὕμνος ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῶν παρευρεθέντων Ἑλλήνων ψαλεὶς προηγουμένου μάλιστα

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΘΕΙΡΣΙΟΣ.

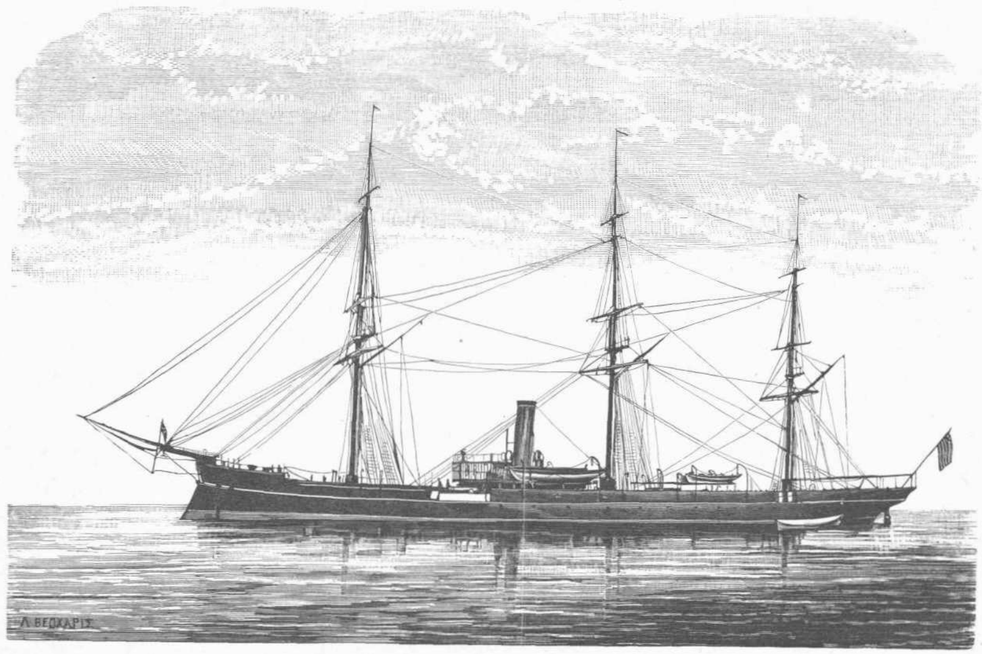

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ.

τοῦ κ. Dr. A. WAGNER κατόχου καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς. Οὕτως ἔλῃξεν ἡ ἑορτὴ καὶ ἀρίστας ἀποκομισάμενοι ἐντυπώσεις διαλύθησαν πάντες, οἱ μὲν τὰ πρωτεῖα φέροντες περὶ τὰ μεσάνυκτα, οἱ δὲ λοιποὶ περὶ τὴν 2ᾳν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν.

Δημ. Ἡ. Οἰκονομίδης.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 69.)

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 13 τεύχει τοῦ Ἑσπέρου (Α'. ἔτους) ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ ὡραίου πλοίου τοῦ ἡμετέρου ναυτικοῦ, τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, πρὸ μικροῦ εἰς Ἑλλάδα καταπλεύσαντος· σήμερον δὲ ἀναδημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα ταύτην, τὸ μὲν ἕνεκα τῶν νέων ἡμῶν συνδρομητῶν, οἵτινες μὴ ἔχοντες τὸν Α'. τόμον, ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, τὸ δὲ διότι ὁ "Ναύαρχος Μιαούλης" ἐξετέλεσεν ἐσχάτως μακρὸν τῆς Μεσογείου περὶ πλοῦν, προσορμισθεὶς εἰς πολλὰς πόλεις παραλίους καὶ νήσους κατοικουμένας ὑπὸ Ἑλλήνων, καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺς περὶ αὐτοῦ ἐγένετο λόγος. Ὁ περίπλους οὗτος, σχολεῖον διδακτικώτατον διὰ τοὺς ναυτικοὺς ἡμῶν, ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ τὰ ναυτικὰ τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀξίως διέποντος σεβαστοῦ καὶ πεπειραμένου ἀνδρός, τοῦ ὑπουναύαρχου κ. Γεωργίου Τομπάζη, ὅστις οὐ παύεται μεριμνῶν περὶ τῆς ὅσον οἷόν τε καλλιτέρας καὶ πρακτικωτέρας μορφώσεως τῶν νέων ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ. Γόνος ἐνδόξου ναυτικῆς οἰκογενείας καὶ παιδιόθεν περὶ τὰ ναυτικὰ ἀσχοληθεὶς ὁ κ. Γ. Τομπάζης καλῶς ἐννόησεν ὅτι οἱ εἰς τὰ ναυτικὰ ἐπιδιδόμενοι Ἑλληνόπαιδες ὀλίγην ἐλάμβανον τὴν πρακτικὴν ἄσκησιν· δι' ὃ καὶ ἐσκέφθη, κατὰ μίμησιν τῶν μεγάλων τῆς Ἑσπερίας κρατῶν, νὰ διοργανώσῃ τὸν περίπλουν τῆς Μεσογείου, ὅπως ἐμπράκτως ἐφαρμοσθῶσιν αἱ θεωρητικαὶ γνώσεις, ἃς οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ ἐν τοῖς ναυτικοῖς σχολείοις ἐλάμβανον, καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ἐξελέξατο πρὸς τοῦτο τὸ κομψὸν καὶ στερεὸν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ πλοῖον, τὸν "Ναύαρχον Μιαούλην", οὗ κυβερνήτης εἶναι ὁ κ. Δ. Κριεζῆς, διακεκριμένος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ "Ναύαρχος Μιαούλης" ἀπάρας ἐκ Πειραιῶς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος καὶ σφοδρὰς ὑποστὰς τρικυμίας προσωρμίσθη εἰς Ἄθω, εἰς Θεσσαλονίκην, Καβάλλαν, Λῆμνον, Τένεδον, Λέσβον, Σμύρνην, Χίον, καὶ τελευταίως, ὡς ἀνήγγειλον ἡμῖν αἱ ἐφημερίδες, ἐπεσκέφθη καὶ τὴν Πάτμον, τὴν Κάλυμνον, τὴν Κῶ, τὴν Ῥόδον, τὴν Ἀτάλειαν, τὴν Λεμησσὸν καὶ Λάρνακα τῆς Κύπρου, ὅθεν διηυθύνθη εἰς Αἴγυπτον, ὅπως ἐκεῖθεν ἐπανακάμψῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἐν Πάτμῳ ὑπεδέχθη τὸν κυβερνήτην κ. Κριεζῆν καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου ὁ ἐπίσκοπος κ. Ἀμφιλόχιος, καὶ ἐν τῷ λαμπρῷ ναῷ τῷ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἀνεγερθέντι ἐψάλη ἐπίσημος δοξολογία. Ἐν Καλύμνῳ ἐξῆλθεν εἰς προϋπάντησιν ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Συμεὼν μετὰ τῶν προκρίτων τῆς πόλεως· ὡσαύτως καὶ ἐν Κῷ, ἔνθα ὁ πρόξενος κ. Φανίας ἐνθουσιωδῶς ὑπεδέχθη τοὺς Ἕλληνας ἀξιωματικούς, εἰς τιμὴν τῶν ὁποίων παρετέθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος λαμπρὸν δεῖπνον. Ἐν Ῥόδῳ ὁ Ἕλλην πρόξενος κ. Γιαννόπουλος ἐπεσκέφθη τὸ πλοῖον ἅμα τῇ προσορμίσει αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους ἀπείρου λαοῦ. Λίαν ἐγκάρδιος ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐν Κύπρῳ ὑποδοχή. Ἐν Λεμησσῷ ὁ Ἕλλην κυβερνήτης ἐπεσκέφθη ἐπισήμως τὸν Ἄγγλον διοικητήν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ὁ δήμαρχος κ. Χρ. Καρούδης ἔδωκε μεγαλοπρεπῆ χορόν, εἰς ὃν ἦσαν προσκεκλημένοι καὶ αἱ ἀνώτεροι Ἄγγλοι ὑπάλληλοι. Ἐν δὲ Λάρνακι προσεφώνησε δι' ἐνθουσιώδους λόγου τοὺς Ἕλληνας ἀξιωματικοὺς ὁ σχολάρχης κ. Ν. Λανίτης, καὶ τὸ ἑσπέρας ὁ Ἄγγλος ἁρμοστὴς κ. WIDOLF παρέθεσεν εἰς τιμὴν αὐτῶν δεῖπνον. Κατὰ τὴν ἐν Λάρνακι ὑποδοχὴν διεκρίθη ἰδίως, ὡς ἀναφέρουσιν αἱ ἐφημερίδες, ὁ μεγαλέμπορος κ. Γρ. Κυζίδης. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγάλαι ἐγένοντο προπαρασκευαὶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ δεξίωσιν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν πλοίου, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐμπορικῇ ἐκείνῃ πόλει οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν μέγιστον θὰ ἐκδηλώσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν.

Παντὸς ἐπαίνου ἄξιος εἶναι ὁ ὑπουργός, ὁ τοιαύτην συλλαβὼν ἰδέαν· βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς θαλασσίας ταύτης περιηγήσεως ἔσονται ἀγαθὰ οὐ μόνον ὑπὸ ἔποψιν ναυτικὴν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐθνικήν. Εὐχῆς ἔργον εἶναι, τοιοῦτοι περίπλοι νὰ ἐκτελῶνται ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πλοίων κατ' ἔτος. Ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ ἦναι πεπεισμένη, ὅτι τὰ πρὸς τοιαύτας θαλασσίας ἐκδρομὰς δαπανώμενα χρήματα δὲν ῥίπτονται ματαίως καὶ ἀσκόπως εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὑ. Γ. Ἐκ τῶν τελευταίων εἰδήσεων ἐμάθομεν ὅτι ὁ "Ναύαρχος Μιαούλης" διαμείνας ἡμέρας τινὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατέπλευσεν ἤδη σῴως καὶ ἀβλαβῶς εἰς Πειραιά.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

GUSTAVE LAFFON,

Προξένου τῆς Γαλλίας ἐν Ἀδριανουπόλει.

ΕΙΣ ΑΠΟΥΣΑΝ.

Ἔτο πεπρωμένο,
Ἐκ θεοῦ γραμμένο
Νὰ σὲ στερηθῶ.
Νὰ θρηνῶ, να κλαίω,
Στὴ φωτειὰ νὰ πλέω
Καὶ νὰ σὲ ποθῶ.

Ὕπνο δὲν κοιμοῦμαι,
Ὅλο σ' ἐνθυμοῦμαι,
Σ' ἔχω στὴν ψυχή·
Ὅπου κι' ἂν πηγαίνω.
Πλασμ' ἀγαπημένο.
Ἔρχεσαι καὶ σύ.

Εἰς τὸν νοῦν σὲ φέρω,
Σὲ θωρῶ καὶ χαίρω,
Ὄνειρο γλυκό,
Ὅπου νὰ γυρίσω
Θὰ σὲ ἀντικρύσω,
Φάσμα·μαγικό.

Τὸ περπάτημά σου,
Τὸ κελάδημά σου
Ὅλο ἀντηχεῖ
Μέσα εἰς τ' αὐτιά μου,
Μέσα στὴν καρδιά μου,
Μέσα στὴ ψυχή.

Πάντα σὲ γυρεύω,
Σὰ νὰ μὴ πιστεύω
Πῶς δὲν εἶσ' ἐδώ·
Κρύβεσαι νομίζω,
Κι' ὅλο τριγυρίζω
Ἴσως καὶ σὲ δῶ.

Στὰ παράθυρά σου
Βλέπω τὴ σκιά σου
Καὶ τὴν κυνηγῶ
Καρτερῶ ν' ἀνοίξῃς,
Πάλι νὰ μοῦ ρίξῃς
Βλέμμα σπλαγχνικό.

Σὰν ἐλθῇ τὸ βράδυ,
Τὸ βαθὺ σκοτάδι,
Σ' ἔχω, σοῦ 'μιλῶ,
Τὰ παράπονά μου
Καὶ τὰ βάσανά μου
Λέγω καὶ θρηνῶ.

Τὸ γλυκό σου στόμα,
Πῶχει ῥόδου χρῶμα,
Ἔρωτος πηγὴ
Τὴν φωτειά μου σβύνει,
Βάλσαμο μοῦ χύνει
Πάνω στὴ πληγή.

Μὲ τὸ ἴνδαλμά σου,
Μὲ τὸ φάντασμά σου
Βλέπεις ὅτι ζῶ·
Κατοικῶ στὰ νέφη,
Τὴ ζωή μου τρέφει
Ὄνειρο χρυσό.

Ἄχ! μὴ μὲ ξυπνήσῃς,
Μὴ μοῦ ἀφανίσῃς
Πλάνην τὴν γλυκειά!
Ἄφες νὰ κοιμᾶται,
Ἄφες νὰ πλανᾶται
Ἄρρωστη καρδιά!

Τί θὲ νὰ κερδίσῃς
Σὰν μὲ καταπείσῃς
Ὅτι ξεψυχῶ;
Μὴ νὰ μὲ γλυτώσῃς
Ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς
Ἄλλο γιατρικό;

Δὲν καταλαμβάνεις
Τί κακὸν μοῦ κάνεις,
Ὅλο σὰ μοῦ λές,
Πῶς ὁ χωρισμός μας
Θᾷν' ὁ θάνατός μας
Κι' ὅτι πάντα κλαῖς;

Πλέον μὴ μοῦ γράψῃς,
Φῶς μου, νὰ μὲ θάψῃς,
Ὅτι μ' ἀγαπᾷς·
Προτιμῶ στὸ χέρι
Νὰ κρατῇς μαχαῖρι
Καὶ νὰ μὲ κτυπᾷς.

Φθάνει νὰ γνωρίζῃς
Ὅτι σὺ μ' ὁρίζεις,
Ὅτι σ' ἀγαπῶ·
Θ' ἄλθῃ πάλι μέρα,
Ἄσπρη περιστέρα,
Ποῦ θὰ σοῦ τὸ πῶ.

Μ' ἂν ποτέ τ' ἀέρι
Τῆς νυκτὸς σοῦ φέρῃ
Ἄγνωστη φωνή,
Μὴ τρομάξῃς, μείνε·
Ἡ ψυχή μου εἶνε
Κ' ἦλθε νὰ σὲ δῇ.

ΤΗι ΗΡΩΙΔΙ ΝΗΣΩι ΥΔΡΑι.

Ὑπο Σπυρ. Τ. Φορέστη.

Ὑδρα, ἡρωϊκὴ φωλιά,
Νησὶ καμαρωμένο,
Ποδδωκες τέκν' ἀθάνατα,
Νησάκι δοξασμένο.

Μόνο σου μέ' τὴν θάλασσα
Σὲ βράχια στηριγμένο,
Νησί μου ὑπερήφανο
Καὶ πολυακουσμένο.

Ἡ πρασινάδα σ' ἄφησε,
Δὲν 'μπόρτε νὰ βλαστήσῃ,
Ἀφ' οὗ δὲν ἔχει μέρος γῆς
Καὶ τόπο γιὰ ν' ἀνθήσῃ.

Τὸν πήρανε τὰ τέκνα σου·
Ἐκεῖ ἀ μοσχοβολοῦνε·
Ἔχουν αἰώνια μυρωδιὰ
Καὶ πάντοτε θ' ἀνθοῦνε,

Θέλεις καλλίτερο βλαστό,
Ἀφ' οὗ σὲ εὐωδιάζουν
Τὰ ὀνόματα τῶν τέκνων σου
Ποῦ σὲ πολυδοξάζουν;

Ἂς λείψῃ τοῦ τριαντάφυλλον,
Τοῦ ῥόδου ἡ μυρωδιά,
Ἐμπρὸς σὲ τέτοια τέκνα σου,
Σ' ἀθάνατα παιδιά!

Αὐτὴ θὰ μέν' αἰώνια,
Χειμὼν δὲν τὴν χαλᾷ,
Τὴν 'χαρισε ἡ Μάννα της
Διὰ νὰ μοσχοβολᾷ.

Ἔχεις καὶ δύο ἀδέρφια,
Ὅμοια σὰν κ' ἐσένα,
Ταῖς Σπέτσαις τοῖς ἡρωϊκαῖς,
Ψαρὰ τὰ δοξασμένα.

Βράχοι καὶ τοῦτοι, ἡρωϊκὰ
Ἀνθήσανε βλαστάρια,
Τέκνα καὶ τοῦτ' ἀθάνατα,
Πατρίδος μας καμάρια.

Θὰ μείνετε αἰώνια
Ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιά σας,
Μὲ δόξα ἀτελείωτη
Τὰ κατορθώματά σας!

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑι

ΕΥΡΕΘΕΙΣΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τοῦ "Ἑσπέρου" ἀνεφέρομεν τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. SAYCE περὶ τῆς ἐπιτυμβίου ταύτης ἐπιγραφῆς, σήμερον δὲ μεταφράζομεν καὶ ὅσα γράφει περὶ αὐτῆς ὁ κύριος WILLIAM RIDGEWAY ἐν τῷ τεύχει τῆς "Ἀκαδημίας" τῆς 21 Ἰουνίου 1884.

"Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, λέγει ὁ κ. RIDGEWAY, φαίνεται ὅτι εἶναι μία ἐξ ἐκείνων τῶν μετρικῶν ἐπιγραφῶν, ὧν τοσαῦτα εὕρηνται παραδείγματα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ (Βιβλ. 7). Βεβαίως οἱ στίχοι στ'., ζ'. καὶ μέρος τοῦ η'. σχηματίζουσιν ἑξάμετρον· "Χαῖρε σύ, παῖ, παρ' ὀδοῦ κἠνπερ θνητὸν βίον ἕρπῃς." Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφύγωμεν εἰς Κελτικὴν ἑρμηνείαν διὰ τὰς λέξεις "Ἑρμῆς, Κομμαγήνε, φιλιβίωτος καὶ κιμών". Δύσκολον εἶναι ἀλλῥῶς νὰ δώσῃ τις ἐντελῆ ἐξήγησιν χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιγραφήν· οὐχ ἧττον ὅμως θέλω προσπαθήσει νὰ κάμω σημειώσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ κειμένου, ὡς ἀναγράφει αὐτὸ "ἡ Ἀκαδημία". Ἐν στίχῳ α'. τὸ "ἑκαιδεχέτης" εἶναι πιθανῶς ἀντὶ "ἑκκαιδεκέτης" ἤτοι. ἐν ἡλικίᾳ δεκαέξ ἐτῶν (ὁ παῖς Ἑρμῆς). Περὶ τοιαύτης ἀναγραφῆς τῆς ἡλικίας διὰ τοὺς ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀποθανόντας πρβ. Ἀνθολ. Παλ. 7,600. Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἀπαλλάττει ἡμᾶς τοῦ νὰ παραδεχθῶμεν μῆνα Ἴδον.

Ἐν στίχῳ γ'. "τὸ ὁμοιόγης" δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν "ὁπό μοι γῆς" ἤτοι. "ὑπὸ γῆν πρὸς θλίψιν μου". Τὸ "Ἑρμῆ" εἶναι εἴτε ἡ αἰτιατικὴ εἴτε ἡ κλητικὴ τοῦ Ἑρμῆς, ὅπερ ἦτο σύνηθες ὄνομα ἀνδρός.

Ἐν στίχῳ δ'. Κομμαγήνε. Καὶ τὸ "Κομμαγνή", ὡς ὄνομα μέρους τινὸς τῆς Συρίας, καὶ τὸ ἐπίθετον "κομμαγένης" εὕρηνται συχνὰ παρὰ τοῖς κλασικοῖς συγγραφεῦσιν. Εὑρίσκοντες ἐνίοτε τὸ "τρίπος" ἀντὶ "τρίποδος" δὲν πρέπει νὰ ἀπορῶμεν διὰ τὸ "νέπος" ἀντὶ "νέπους".

Ἐν στίχῳ ε'. "Φιλιβίωτος" εἶναι ἀντὶ "φιλοβίωτος" οὔσης τῆς πρώτης συλλαβῆς μακρᾶς, ὡς τοῦτο ἀπαντᾶται ἐν τῇ ἡρωϊκῇ καὶ ἐλεγειακῇ ποιήσει.

Ἐν στίχῳ ι'. "Κιμών ... γη (μὲ τὸ προηγούμενον" ἐπὶ) σημαίνει "κοιμώη ... γῇ" ἤτοι. "ἡ γῆ νὰ σὲ νανουρίσῃ". Καὶ ἡ λέξις "κούφου" ἀποδεικνύει τοῦτο (Κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι).

Ἀνακεφαλαιοῦντες λοιπὸν λέγομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι σύνηθες ἐπιτάφιον ἐπίγραμμα εἰς τὴν μνήμην ἐφήβου ὀνόματι Ἑρμοῦ, Συρίου τὴν καταγωγήν, ἀποθανόντος ἐν ἡλικίᾳ δεκαέξ ἐτῶν. Οἱ πρῶτοι στίχοι εἶναι βιογραφικοί· εἶτα ἔρχεται ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ πενθοῦντος αὐτόν· τέλος δὲ ἡ δέησις ὅπως ἡ γῆ ᾖ αὐτῷ ἐλαφρά. Δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ εὕρεσις τοιαύτης ἐπιγραφῆς ἀποδεικνύει λαὸν ὁμιλοῦντα ἑλληνιστί, διότι πολλάκις εἶδον μνημεῖα μὲ ἐπιγραφὰς ἑβραϊκάς, ἀνεγερθέντα ὑπὸ Ἰουδαίων εἰς φίλους των ἐν Ἀγγλίᾳ· πλὴν οὐδεὶς δύναται ἐκ τούτου νὰ παραδεχθῇ ὅτι παρ' ἡμῖν ὑπῆρχε λαὸς ὁμιλῶν ἑβραϊστί. Καὶ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ εὑρέθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ· δύο μὲν κατὰ τὸ Ἀδριάνειον τεῖχος (ἐξ ὧν ἡ μία ἐν ἑξαμέτροις) ἑτέρα ἐν Κουμβερλάνδῃ καὶ ἄλλη μετρικὴ ἐν Chester."

Ἡ σύνταξις τῆς "Ἀκαδημίας" σημειοῖ ἐν τέλει, ὅτι καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀκόμη ἀνταποκριταὶ ἀνεῦρον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τὸν ἑξάμετρον. Ἡ συζήτησις τῶν Ἄγγλων λογίων ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀποδεικνύει πόσον ἐνδιαφέρονται οὗτοι εἰς ὅ,τι περίεργον καὶ ἐπιστημονικόν.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Μετὰ δύο εἰκόνων, ὅρα σελ. 72.)

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις, ὁποίας προόδους ἔκαμεν ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀναπαύσεως, ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τὰς ἀρχαίας ἐκείνας σιδηροδρομικὰς ἁμάξας, αἵτινες διατηροῦνται εἰσέτι εἴς τινα μέρη μᾶλλον ὡς ἀντικείμενα περιεργείας ἢ ὡς χρήσιμα διακομιστικὰ μέσα, καὶ νὰ παραβάλλῃ αὐτὰς πρὸς τὰς ἀναπαυτικὰς ἁμάξας, ἃς κατεσκεύασεν ἡ μεγάλη Ἑταιρία, ἡ τῶν Wagons-lits λεγομένη, καὶ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ταχεῖαν σιδηροδρομικὴν γραμμήν, τὴν διατρέχουσαν ἐν διαστήματι 80 μόνον ὡρῶν τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Διὰ τῶν ἁμαξῶν τούτων ἱκανοποιοῦνται ὅλαι αἱ ἀπαιτήσεις τῶν περιηγητῶν.

Ἐκ τῶν δύο παρατεθειμένων σήμερον εἰκόνων ἡ μὲν παριστᾷ τοὺς κοιτῶνας, ἡ δὲ τὸ ἑστιατόριον. Ἡ ἅμαξα, ἡ τοὺς κοιτῶνας περιέχουσα, χρησιμεύει ἐν ἡμέρᾳ ὡς αἴθουσα μὲ ἀνάκλιντρα ἀναπαυτικά, μὲ τραπέζας, ἀναγνωστήρια καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ μεγάλων παραθύρων, τὰ ὁποῖα ἀφίνουσι τὴν θέαν ἐλευθέραν. Τὴν νύκτα ἡ αἴθουσα αὕτη μεταβάλλεται εἰς κοιτῶνα, ὅμοιον πρὸς τοὺς μικροὺς ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις κοιτῶνας· τὰ ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρα σχηματίζουσι τέσσαρας κλίνας, δύο κατωτέρας καὶ δύο ἀνωτέρας· μένει δὲ καὶ μικρὸν μέρος ἐλεύθερον διὰ τὴν πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν. Ἡ δευτέρα ἡμῶν εἰκὼν παριστᾷ τὸ ἑστιατόριον, αἴθουσαν πλουσίως διηυπρεπισμένην, περιέχουσαν μικρὰς κατὰ σειρὰν τραπέζας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἡ ἀπαιτουμένη δίοδος. Ἡ δίοδος αὕτη εἶναι ἐλευθέρα δι' ὅλων τῶν ἁμαξῶν, καθότι ἡ μία ἅμαξα συνδέεται μετὰ τῆς ἑτέρας δι' εἴδους γεφύρας. Ὁσοῦτον στερεῶς εἰσὶ κατεσκευασμέναι αἱ ἅμαξαι αὗται, ὥστε οὐδέν, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἀντικείμενον ἢ σκεῦος κινεῖται. Τὰ ψαγητὰ εἶναι καὶ πλούσια καὶ καλῶς κατεσκευασμένα, οἱ δὲ τιμαὶ αὐτῶν εἰσὶν ὁποῖαι ἐν τοῖς καλλιτέροις τῶν πρωτευουσῶν ἑστιατορίοις. Ὅλα τὰ τμήματα τῆς ἁμαξοστοιχίας θερμαίνονται ὁμοιομόρφως, ὅλα φωτίζονται διὰ φωταερίου, περιεχομένου ἐν ἀποθήκῃ τινὶ ὑπὸ τὴν ἅμαξαν.

Ἡ Ἑταιρία ἔχει σήμερον 175 τοιαύτας ἁμάξας, ἃς μεταχειρίζεται ἐν ὅλαις ταῖς γραμμαῖς, ταῖς συνδεούσαις τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις· οὕτως δύναταί τις νὰ μεταβῇ ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερολῖνον, εἰς Βιέννην, εἰς Πετρούπολιν, εἰς Κωνσταντινούπολιν χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἅμαξαν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ξενοδοχεῖον καί, ὅπερ οὐσιωδέστατον, χωρὶς ποσῶς νὰ παρενοχλῆται ὑπὸ τῶν τελωνιακῶν διατυπώσεων, καθότι αἱ ἀποσκευαὶ ἐξετάζονται ὑπὸ τῶν τελωνοφυλάκων ἐν ᾧ ἡ ἅμαξα ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον. Πολὺ ἀναπαυτικαὶ εἶναι αἱ ἅμαξαι αὗται διὰ τοὺς μεταβαίνοντας καὶ εὐθεῖαν ἀπὸ Παρισίων εἰς Κωνσταντινούπολιν· σήμερον αἱ ἅμαξαι δὲν προχωροῦσι πέραν τοῦ Γιουργέβου ἐν Ῥουμανίᾳ· ἐν Γιουργέβῳ γίνεται ἡ διάβασις τοῦ Δουνάβεως μέχρι Ῥουστσουκίου, καὶ ἐκεῖθεν διὰ σιδηροδρόμου εἰς Βάρνην, ὅθεν δι' ἀτμοπλοίου εἰς τὴν Τουρκικὴν πρωτεύουσαν. Ἀφ' οὗ ὅμως συντελεσθῇ ἡ ἕνωσις τῶν τουρκικῶν καὶ σερβικῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν αἱ ἀναπαυτικαὶ ἅμαξαι θὰ διατρέχωσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ὅλην τὴν γραμμὴν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Ο ΠΕΝΘΕΥΣ

ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΑΙΝΑΔΩΝ.

Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑλβετοῦ Καρόλου GLEYRE.

(Ὅρα σελ. 73.)

Εἶναι παρατηρήσεως ἄξιον ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι καλλιτέχναι, καταλαμβάνοντες διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν θέσιν ἐπιφανῆ ἐν τῇ τέχνῃ, πολλάκις ἐκλέγουσι τὰς ὑποθέσεις των εἴτε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, εἴτε

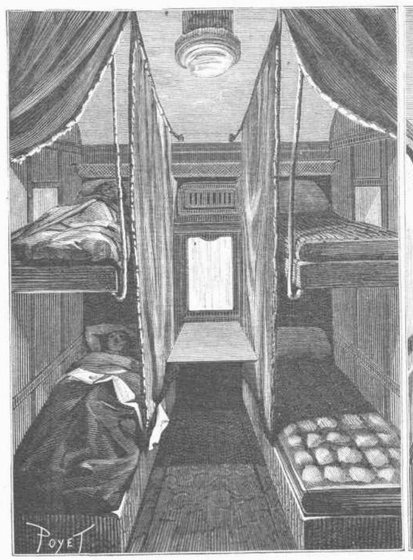

ΕΝ ΝΥΚΤΙ.

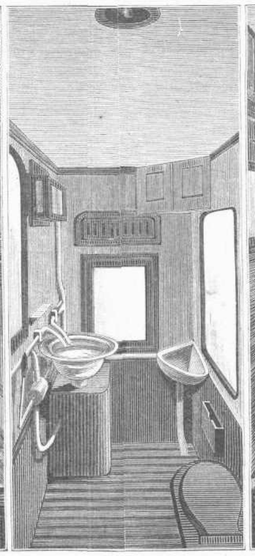

Ο ΝΙΠΤΗΡ.

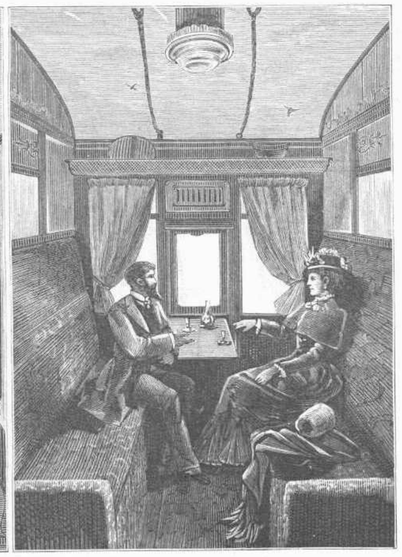

ΕΝ ΗΜΕΡΑι.

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ.

Η ΤΑΧΕΙΑ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ. (Train-éclair.)

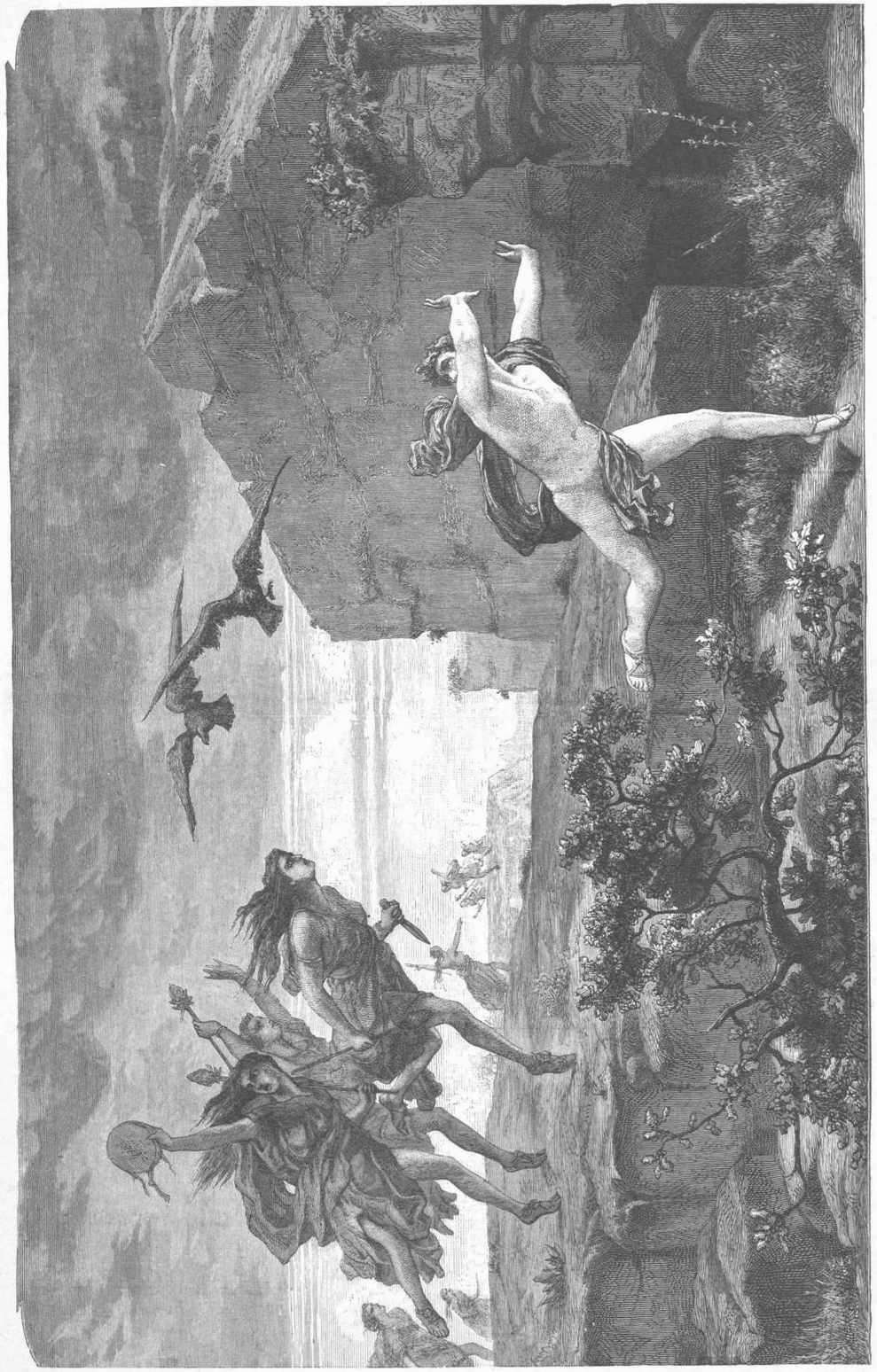

Ο ΠΕΝΘΕΥΣ ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΑΙΝΑΔΩΝ.

(Εικών K. Gleyre.)

καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ. Ὁμολογουμένως αἱ παραστάσεις αὗται πολλὴν ἀπαιτοῦσι τὴν φαντασίαν καὶ ἔμπνευσιν· δι' ὃ φαίνεται δι καὶ κεντοῦσι τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἐξόχων καλλιτεχνῶν, οἵτινες ἀποφεύγοντες πλέον τὰ πρόχειρα καὶ τὰ τετριμμένα, πειρῶνται νὰ ὑψωθῶσιν εἰς σφαίρας ὑψηλοτέρας.

Τὴν αὐτὴν τάσιν ἔδειξε καὶ ὁ Ἑλβετὸς ζωγράφος Κάρολος Gleyre (ὁ ἐν ἔτει 1875 ἀποθανών), ὅστις, θαυμαστὴς πρὸ πάντων τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἐφιλοπόνησε καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ὑπὸ τῶν Μαινάδων καταδιωκομένου Πενθέως, ἣν σήμερον δημοσιεύομεν. Ἡ εἰκὼν εἶναι κτῆσις τοῦ ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας δημοτικοῦ Μουσείου. Ὁ καλλιτέχνης ἠθέλησεν ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ νὰ παραστήσῃ τὸ σφοδρότατον πάθος διὰ τρόπου ζωηροῦ. Ἡ φεύγουσα μορφὴ τοῦ τὸν Διόνυσον περιφρονήσαντος Πενθέως, ὃν παρακολουθοῦσιν αἱ παρωργισμέναι Μαινάδες, ἐκφράζει λίαν εὐγλώττως τὸν φόβον καὶ τὴν ἀπελπισίαν. Ἀπαίσιον εἶναι τὸ καταδιῶκον αὐτὸν στῖφος τῶν Μαινάδων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων σπεύδει ἡ μήτηρ αὐτῆ τοῦ θεβίου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ περιφρονήσῃ τὸν θεὸν Διόνυσον, ἡ Ἀγαυή, ἣν ὁ παρωργισμένος θεὸς κατέστησε μαινομένην, ὅπως κατασπαράξῃ τὸν ἴδιον αὐτῆς υἱόν. Αἱ μορφαὶ ὅλαι, πιστῶς τὸν ἀρχαῖον ἔχουσαι χαρακτῆρα καὶ βαθεῖαν προδίδουσαι τῆς ἀρχαιότητος μελέτην, ἔχουσι μεγάλην τὴν ζωηρότητα καὶ εὐκινησίαν καὶ καθιστῶσι τὴν ὅλην σκηνὴν πλήρη ῥυθμικοῦ πραγματικότητος. Καὶ ἐν τῇ ἀγρίᾳ, ἀγόνῳ χώρᾳ παρατηρεῖται ὁ μέγας ἰδανικὸς καὶ ἁπλοῦς ῥυθμός, ὅστις ἁρμονικῶς καὶ οἱονεὶ ποιητικῶς συνδέεται πρὸς τὸν τραγικὸν καὶ δαιμόνιον χαρακτῆρα τῆς ὅλης παραστάσεως.

Ὁ Κάρολος Gleyre ἐγεννήθη τῷ 1807 ἐν τῇ γαλλικῇ Ἑλβετίᾳ, ἐδιδάχθη δὲ τὴν ζωγραφικὴν ἐν Παρισίοις, ἔνθα εἰργάσθη ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἐρσὰν, οὗ καὶ τὸν χρωματισμὸν ἐπιτυχῶς ἐμιμήθη. Ἐν ἔτει 1825 ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης μετέβη εἰς Ἰταλίαν, ὅθεν τῷ 1833 ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον, τὸ καταστήσαν τὸ ὄνομά του γνωστόν, ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, γραφεῖσα τῷ 1840. Ἡ ἑτέρα μεγάλη εἰκὼν αὐτοῦ "Ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ὀμφάλης" ἔθεσεν αὐτὸν ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ αἰῶνος ἡμῶν καλλιτέχναις· τῷ 1863 δὲ ἐτελείωσεν ὁ "Πενθεύς", δι' οὗ ὁ σοβαρὸς ζωγράφος ἀπέδειξεν ὅτι ἡδύνατο κάλλιστα νὰ μεταδώσῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὑψίστου πάθους. Ὁ χρωματισμὸς τῆς εἰκόνος ταύτης εἶναι ἀμίμητος, καὶ ἡ πόλις τῆς Βασιλείας εἶναι δικαίως ὑπερήφανος διατηροῦσα ἐν τῷ Μουσείῳ αὐτῆς τὰ καλλιτέχνημα τοῦτο.

ΤΟ ΜΟΝΑΚΟ

ΩΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΝ ΕΛΔΟΡΑΔΟ.

Σκιαγραφία ὑπὸ Fedor v. Zobeltitz.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἀνερχόμενος τις τὰς λιθίνους βαθμίδας τοῦ κυβείου, φθάνει ἐν πρώτοις εἰς κιονωτὸν προπύλαιον ἐξ οὗ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καλουμένου Commissaire spécial. Οὗτος διανέμει τὰ εἰσιτήρια, ἅτινα προσφέρονται προθύμως καὶ δωρεὰν ἑνὶ ἑκάστῳ, ὅστις δηλοῖ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμόν του καὶ τὸ ξενοδοχεῖον εἰς ὃ κατέλυσε. Ἐπίμηκες προπύλαιον ἐπίσης διὰ κιόνων κεκοσμημένον σχηματίζει τὰ πρόθυρα τῶν αἰθουσῶν τοῦ παικτείου, καὶ χρησιμεύει διὰ τῆς ὑποφύχρου αὐτοῦ θερμοκρασίας καὶ τῶν ἀνὰ μέσον τῶν κατὰ σειρὰν αἰθουσῶν ἐκ μαρμάρου θρανίων εἰς ἅπαντας ἐκείνους οἵτινες διεθερμάνθησαν εἰς τὴν Ῥουλέτταν ἢ εἰς τὸ Trente-et-quarante, συγχρόνως ὡς τόπος ἡσυχίας καὶ ἀναψυχῆς, μετὰ τὰς ἐξάψεις καὶ μόχθους εὐτυχοῦς ἢ ἀτυχοῦς ἀποπερατωθείσης ἐργασίας ἐν τῷ παιγνίῳ. Αἱ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραι ἄγουσιν εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, ἔνθα εὑρίσκονται αἱ σπουδαιόταται ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ πάσης χώρας κατὰ ἑκατονταέτιας, αἱ δὲ κατέναντι εἰς τὴν πολυτελῶς διεσκευασμένην αἴθουσαν τῆς συναυλίας, ἔνθα καθ' ἑκάστην παιανίζει ἐκλεκτὴ ὀρχήστρα· ἐπίσης διὰ τὴν συναυλίαν, καθὼς καὶ διὰ τὰ κατὰ ἑβδομάδα λαμβάνοντα χώραν πυροτεχνήματα καὶ φωτοχυσίας, οὐδὲν δικαίωμα εἰσόδου εἰσπράττεται· τὸ δέλεαρ ὅπερ ῥίπτει ὁ Διάβολος τοῦ Monte Carlo εἶναι λίαν εὔχυμον! — Διὰ τῶν πρὸς ἀριστερὰ, τέλος, θυρῶν εἰσέρχεταί τις εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ παιγνιδίου. Δύο μικροὶ καὶ εἰς μέγας θάλαμος πλουσίως καὶ οἱ τρεῖς κεκαλωπισμένοι ἀρχιτεκτονικῶς καὶ ζωγραφικῶς ἀποτελοῦσι τὸ θέατρον τοῦ πολέμου διὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ Διαβόλου. Πέντε Ῥουλέτται παρατάσσονται εἰς τὰς δύο πρώτας αἰθούσας, δύο δὲ τράπεζαι διὰ τὸ Trente-et-quarante εἰς τὸν μέγαν θάλαμον, ἐνῷ, διὰ τῶν ἡδυπαθῶν ἀλλὰ τεχνικώτατα ἀπεξειργασμένων ἐντοιχίων εἰκόνων, εἶναι ἡ ἀληθὴς θέσις διὰ τὸ rendez-vous συναναστροφῆς τινος, ἐν ᾗ συνενοῦται ἡ ἐξωτερικὴ κομψότης μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς σαπρίας.

"Le chapeau, s'il vous plaît!" κραυγάζει εἰς τῶν γαλονοφόρων ὑπηρετῶν, ἐάν τις εἰσερχόμενος εἰς τοὺς χώρους τούτους ἐν ἀπροαιρέτῳ ὀλιγωρίᾳ πρὸς τὴν θεὰν Ἀγωρταίαν τολμήσῃ νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν πῖλον, καὶ "sssst, s'il vous plaît", φωνάζει ἕτερος τῶν ὑπαλλήλων ἐάν τις ἀποτολμήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ μεγαλοφώνως ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ παιγνίου. Σέβας εἰς τὸν Μαμωνᾶν καὶ τὸ Humbug εἶναι ἡ βάσις τῶν ἐν εἴκοσι παραγράφοις κανονισθέντων θεσμῶν, οὓς δύναταί τις νὰ ἀναγνώσῃ εἰς πᾶσαν γωνίαν καὶ παραγωνίαν τοῦ Kasino γαλλιστί, ἀγγλιστί, ἰταλιστί, καὶ γερμανιστί. Ὁ ἀθῶος νέηλυς δὲν δύναται εἰσερχόμενος κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς ὑποφωσκούσας ταύτας αἰθούσας τοῦ παιγνίου νὰ ἀποβάλλῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀκούσιόν τι αἴσθημα βαρείας ἀγωνίας. Σιγὴ ἀπαισία δεσπόζει κύκλῳ, μόνον ὁ κροταλισμὸς τῶν σφαιρῶν τῆς Ῥουλέττας ἀκούεται, ὁ κρότος τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μονότονα παραγγέλματα τῶν ὑπαλλήλων. Ἐν τῷ μεταξὺ δομβοῖ βεβαίως ψιθυρισμός τις, καὶ ἠχεῖ ἐνίοτε ἡμικαταπεπνιγμένη βλασφημία, κραυγὴ ἐκπλήξεως ἢ ἀγανακτήσεως, ἀλλὰ τότε ἀκούεται ἐκ νέου ἀναμφιβόλως τὸ "sssst, s'il vous plaît".

Ἐπειδὴ ἡ ἐλαχίστη καταβολὴ εἰς τὰς Ῥουλέττας ἀνέρχεται μόνον εἰς 5 φρ. διὰ τοῦτο αὗται συνήθως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολιορκοῦνται· εἰς δὲ τὰς δύο τραπέζας τοῦ Trente-et-quarante συναθροίζονται οἱ πεπειραμένοι παῖκται. Αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης ἐνταῦθα εἰσὶ κατά τι εὐνοϊκώτεραι, κέρδη καὶ ζημίαι συγκεφαλαιοῦνται ταχύτερον, τὸ αἷμα παφλάζει εὐκολώτερον, καὶ τὰ νεῦρα εὑρίσκονται μᾶλλον διεγηγερμένα καὶ διατεταμένα, ἢ καὶ εἰς τὴν ἧττον ἐνδιαφέρουσαν Ῥουλέτταν. Ἡ ὑψηλοτέρα καταβολὴ εἰς τὸ Trente-et-quarante προσδιορίζεται εἰς 12 χιλ. φρ. ἡ δὲ μικροτέρα εἰς 20 φρ. Ἐνῶ ἐπὶ τῆς Ῥουλέττας παρουσιάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νομίσματα 5, 10, καὶ 20 φρ. τοὐναντίον τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐπὶ τοῦ Trente-et-quarante τὸ διαφυσιοῦσι χρυσᾶ νομίσματα τῶν 100 φρ. καὶ χαρτονομίσματα. Πλειστάκις συμβαίνει ὥστε ἐν μιᾷ μόνῃ τραπέζῃ καὶ ἐν μιᾷ μόνῃ ἡμέρᾳ ἑκατομμύρια νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Εἶναι ἀναμφίλεκτον ὅτι ἡ ψυχαιμία τῶν παιζόντων εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος· ἀλλ' εἶναι ἀνόητον ἐὰν προϋπολογίσῃ τις ἐν τῷ παιγνιδίῳ τὴν τύχην. Καὶ ἐν τούτοις βλασφημοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος τούτων παικτῶν, δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τῶν λογισμῶν καὶ συνδυασμῶν των, οἵτινες στηρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μακροχρονίους καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ παιγνιδίου, αἵτινες ὅμως οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν, ὡς εἰκός, ἢ ματαιος κόπος — διότι ἡ τύχη αὐτόχρημα εἶναι ἀνοπολόγιστος. Ὁ ἤρεμος παρατηρητὴς μόλις δύναται νὰ κρατήσῃ εἰρωνικὸν μειδίαμα βλέπων τοὺς δούλους τοῦ πάθους τούτου τοῦ παιγνιδίου ὠχροὺς ἢ πυρετώδεις, φλογερῶς νὰ κάθηνται παρὰ τὰς τραπέζας τοῦ παιγνιδίου, καὶ πᾶσαν κίνησιν, πᾶν κέρδος ἢ ζημίαν τῆς τραπέζης προσεκτικῶς εἰς τὰ σημειωματάριά των νὰ σημειῶσι.

Τὰ μάλιστα ἐνδιαφέροντα φαινόμενα εἰς τὰς τραπέζας εἶναι οἱ σύντροφοι τοῦ μπάνκου (Croupiers). Πλανᾶται δέ τις ἐὰν πιστεύσῃ ὅτι ἅπαντες οὗτοι δέον νὰ ταχθῶσι εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν μὲ τὰς πολυαρίθμους διεφθαρμένας ὑπάρξεις αἵτινες παρουσιάζονται ἐπὶ τοῦ Monte-Carlo. Μεταξὺ τῶν 200 Croupiers οἵτινες κατὰ τὸ θέρος εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ ἐν τῷ Kasino, οἱ πλεῖστοι τούτων εἰσὶ φιλήσυχοι οἰκογενειάρχαι. Ἡ Διοίκησις εἶναι καθ' ὑπερβολὴν αὐστηρὰ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπαλλήλων τούτων. Διότι ἂν καὶ ἐπιβλέπωνται διηνεκῶς ὑπὸ τῶν καλουμένων "Chefs de Parti", ὑπὸ πλήθους δημοσίων καὶ μυστικῶν ἐποπτῶν, ὑπὸ τῶν συνεταίρων τοῦ γραφείου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ παίζοντος κοινοῦ, ἐν τούτοις δύνανται ἐὰν ἤθελον νὰ εὕρωσιν εὐκαιρίαν πρὸς καταχρήσεις. Ἡ Ἐπιτροπεία τοῦ Kasino λαμβάνει τοιούτους μόνον ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς τιμιότητος τῶν ὁποίων δύναται νὰ βασισθῇ, καὶ τιμωρεῖ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἁμάρτημα ἔστω ἀθῶον καὶ ἂν ἦναι διὰ ταχυτάτης ἀποπομπῆς. Οὐδόλως δ' εἶναι εὔκολος ἡ ὑπηρεσία τῶν Croupiers τοῦ Monte Carlo· ἡ ἀλλαγὴ λαμβάνει χώραν ἀνὰ δύο ὥρας, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται ἀπέναντι ἑνὸς τοιούτου πυρετωδῶς κινουμένου πλήθους σιδηρᾶ νεῦρα ἵνα διαχειρίζωνται ἔστω καὶ ἐπὶ δύο ὥρας τὴν Ῥουλέτταν, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὸ Rateau, (ὄργανον δι' οὗ ἕλκονται ἐκ τῆς τραπέζης τὰ κέρδη τοῦ μπάνκου).

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ διεξέλθωμεν τὴν ἀρχαίαν φιλονεικίαν περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπάρξεως ἐν Μονακῷ καταγωγίου. Ἐπειδὴ τὸ παίζειν ἀναφλέγει καὶ τὰ ποταπότατα πάθη εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ μόνον τὸ κακὸν ἀναπτύσσει, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου ἕκαστον καταγώγιον χαρτοπαικτείου πρέπει νὰ θεωρηθῇ οἱονεὶ ὡς ἐκπαιδευτήριον τοῦ κακοῦ, διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως τὸ Kasino τοῦ Monte Carlo δύναται νὰ κληθῇ, "καθίδρυμα ὅλως ἀνήθικον καὶ ἀποβλητέον". Μέχρι τοῦδε οὐδὲν βεβαίως κατώρθωσεν ἡ ἄσηνος καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος γενομένη διεθνὴς καταφορὰ ἐναντίον τοῦ Monte Carlo. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Blanc τὸ παιγνεῖον μετεβλήθη εἰς μετοχικὴν ἑταιρίαν, ἔλειπεν ὅμως τὸ ἐνεργὸν νεῦρον τοῦ ὅλου, καὶ ἀφοῦ ὁ πρίγκηψ Κάρολος δὲν λαμβάνει πλέον ἐνιαύσιον μισθὸν ἐκ τῶν κερδῶν τῶν πρασίνων τραπεζῶν, ἡ Γαλλία δύναται ἀνενοχλήτως ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ νὰ

ἐπιθέσῃ τὴν κραταιὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ μικροῦ Monte Carlo. Ὅτι ὅμως τοῦτο δὲν συμβαίνει ἐν πάνυ μικρῷ χρόνῳ, περὶ τούτου μόλις ὑφίσταται ἀμφιβολία εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους κύκλους.

Ὅσῳ ὀλέθριον καὶ ἂν ἦναι τὸ ἔργον τοῦ κ. Blanc εἰς τὸ γενικὸν — εἰς τοὺς κατοίκους ὅμως τοῦ Μονακοῦ ἀπέφερε μεγάλας ὠφελείας. Τὸ ἄγονον αὐτὸ καὶ βραχῶδες τεμάχιον γῆς μετεβλήθη εἰς κῆπον ἐξαισίας καλλονῆς· ἡ δὲ ἀπόκεντρος ἐκείνη καὶ μικρὰ φωλεὰ τῶν ἁλιέων μετεβλήθη εἰς πόλιν μὲ ἀπαύλεις καὶ ξενοδοχεῖα. Τὸ Μονακὸ μόνον δὲν ἐπήρκει σχεδὸν πλέον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων τῶν συρρεόντων ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου ἵνα προσφέρωσι τὴν ὑσίαν των εἰς τὸ εἴδωλον "Τύχην", καὶ διὰ τοῦτο ἐπεξετάθη τὸ σύμπλεγμα τῶν οἰκιῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, μέχρις ὅτου ἡ ἐπὶ τοῦ Monte Carlo ἀποικία συνεχωνεύθη μετὰ τοῦ Monaco καὶ τῆς βορειοδυτικῶς κειμένης φιλοξένου Condamine, "τῆς πατρίδος τῶν ἴων", εἰς μίαν χώραν. Δὲν ἐρρόντιζε μόνον ὁ πρίγκηψ Κάρολος περὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ γηπέδου ἀλλὰ καὶ ἡ Διοίκησις τοῦ Kasino. Κατεσκεύασεν ὁδοὺς καὶ διόδους, ὕδρευσεν λαμπροὺς περιπάτους, ἐφωδίασε τὴν πόλιν μὲ ἀεριόφως, καὶ κατώρθωσε τὴν πλήρη ἀνεισφορίαν τῶν κατοίκων. Πάντα ταῦτα ἐγένοντο βεβαίως ἕνεκα ἐγωϊστικῶν καὶ καλῶς ὀπολογισθέντων συμφερόντων, ἐν τούτοις ὅμως ἐγένοντο.

Ἐὰν ἐπιτύχωσιν οἱ μόχθοι τῆς ἀντιπάλου μερίδος τοῦ νὰ καταστρέψωσι τὸ παιγνεῖον τοῦ Monte Carlo, ἐν τούτοις τὸ Monaco θὰ ἔχῃ ἕνεκα τοῦ κλίματος αὐτοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα πάντοτε λαμπρὸν μέλλον. Κατὰ τὰς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις τὸ κλῖμα τοῦ Monaco εἶναι τὸ εὐνοϊκώτερον καθ' ὅλην τὴν Riviera di Ponente, καὶ ἡ μικρὰ αὕτη καὶ θελκτικὴ θέσις εἶναι καταλληλοτάτη καὶ ὡς τόπος διὰ λουτρά.

Ἀφοῦ δὲ παύσῃ ὁ τροχαλισμὸς τῶν σφαιρῶν τῆς Ῥουλέττας, θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν θέσιν τοῦ Kasino, ὅπου καταστρέφεται ἡ ἀνθρωπότης, τὸ κατάστημα τῶν λουτρῶν, ἔνθα ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης θὰ ἀνακτᾷ τὴν ὑγείαν — καὶ εὐχόμεθα ἵνα ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐγκαίρως ἐπέλθῃ.

ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΙ.

Πολωνικὸν διήγημα.

Τὸ κτῆμα Βαρατὶν ἦτο κτῆμα καθαρῶς πολωνικόν· τὰ παραρτήματα καὶ οἱ σταῦλοι μὲ τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν καὶ ποικιλοστίκτους στέγας, τὸ μικρὸν μονόπατον μέγαρον τοῦ οἰκοδεσπότου μὲ τοὺς τεθραυσμένους ὑελοπίνακας, οὓς συνεκράτουν ποικιλόχροοι χάρτινοι λωρίδες καὶ οἵτινες ἀνὰ πᾶσαν πνοὴν τοῦ ἀνέμου ἐπροξένουν ἀλλόκοτόν τινα μουσικήν· ἐν τῇ αὐλῇ τὸ θολὸν ὕδωρ, ἐν ᾧ αἱ νῆσσαι πλέουσαι ἐβάφοντο μᾶλλον ἢ ἐκαθαρίζοντο· ἀκαθαρσία ἐν τοῖς σταύλοις καὶ τοῖς διαδρόμοις· ἱστοὶ ἀράχνης ἐν τοῖς δωματίοις· κόνις ἐπὶ των ἐπίπλων, ἐπὶ τῶν σκευῶν καὶ τῶν ἀνηρτημένων εἰκόνων· τὰ παραπετάσματα φαιόχροα ἐκ τῆς πολυκαιρίας· ἐν τῷ κήπῳ ἄγρια χόρτα πανταχοῦ καὶ ἀμέτρητον στῖφος κοχλιῶν, μεταξὺ δὲ τῶν γεωργίδων καὶ τῶν δαλειῶν πετροσέλινα καὶ καλαμίδες. Ἐν τῷ περιστερεῶνι κατεσκεύαζον τὴν φωλεὰν των σπορίται καὶ ἐν τοῖς δωματίοις οἱ μῦς ἐτέλουν ἐν νυκτὶ ἀληθῆ ἱπποδρόμια.

Ἐν τοσούτῳ ὁ κτηματίας κ. Βαλεριανὸς Κοχάνσκης ἐκάθητο ἀναπαυτικῶς ἐπὶ ἀνακλίντρου φορῶν κίτρινα ὑποδήματα, ἐρυθρᾶς περικνημίδας καὶ πράσινον κοιτωνίτην, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν τετράγωνον σκοῦφον, καὶ μεταξὺ τῶν χειλέων τὴν μακρὰν τουρκικὴν κρατὼν καπνοσύριγγα, ῥοφῶν τὸν πρωϊνὸν καφέν του καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα, ἐν ᾧ ὁ γέρων ὑπηρέτης του Βασίλης ἐκαθάριζε τὸν ἐπενδύτην τοῦ κυρίου του κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ὤμων μεγάλου γυψίνου ἀγάλματος τῆς Φλώρας. Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων εὑρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ καὶ γέρων κυνηγετικὸς κύων, ὅστις ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τοὺς σιδηροῦς πόδας τῆς μεγάλης θερμάστρας.

Ὁ Κοχάνσκης, ὁ εὐδαίμων κύριος τοῦ κτήματος Βαρατίν, ἦτο ἀνὴρ νέος ἀκόμη, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, μὲ πρόσωπον λεπτὸν καὶ ἀριστοκρατικόν, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε λίαν κομψῶς πυκνὴ μέλαινα κόμη· εἰς τὸ ὀφίαον του στόμα παρεῖχεν ἔτι μεγαλειτέραν χάριν ὁ μέλας μύσταξ, καὶ ὁ μέλας αὐτοῦ ὀφθαλμὸς εἶχε τὴν τολμηρὰν ἐκείνην καὶ ῥεμβαστικὴν συνάμα ἔκφρασιν, εἰς ἣν σπανίως δύνανται ν' ἀντισταθῶσιν αἱ γυναῖκες. Ὡς ἀπόδειξις τῶν κατακτήσεων τοῦ εὐγενοῦς κτηματίου ἠδύνατο νὰ χρησιμεύῃ συλλογὴ γυναικείων εἰκόνων, κοσμουσῶν τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου· ἐν ταῖς εἰκόσι ταύταις παρίσταντο γυναῖκες ὑπερήφανοι, πλουσίας φοροῦσαι μεταξωτὰς ἐνδυμασίας, πρόσωπα ἀριστοκρατικά, ἀλλὰ καὶ ἠδοποιοί, τὴν θεατρικὴν φοροῦσαι στολαί· παρίστατο καὶ γυνὴ Ἰουδαία μὲ καφτάνιον καὶ διάδημα, καὶ Πολωνὶς χωρικὴ μὲ τὸν προβάτινον αὐτῆς μανδύαν καὶ μὲ μεγάλα ἐρυθρᾶ κοράλλια περὶ τὸν ἡλιοκαυμένον τράχηλον. Τὸ μουσεῖον τοῦτο ἐδιγγεῖτο τῷ παρατηρητῇ τὴν εὔθυμον τοῦ ἰδιοκτήτου ἱστορίαν, ὡς καὶ κεφάλαιόν τι τῆς μεγαλαύχου ματαιότητος καὶ ἐπιπολαιότητος αὐτοῦ.

Ἐξαιρέσει τοῦ μικροῦ τούτου ἐθνικοῦ ἐλαττώματος, ὁ κ. Βαλεριανὸς Κοχάνσκης ἦτο ἀνὴρ εὐπροσήγορος, καὶ ἀγαπητὸς καὶ διὰ τὴν καλωσύνην του καὶ διὰ τὸ ἐμβριθὲς τοῦ χαρακτῆρός του. Οἱ γονεῖς του εἶχον ἀποθάνει πρὸ ἐτῶν καὶ ἐπειδὴ οὔτε ἀδελφοὺς εἶχεν οὔτε πλησίον συγγενεῖς, ἡ οἰκογένειά του συνέκειτο οὔτως εἰπεῖν μόνον ἐκ τοῦ γέροντος ὑπηρέτου καὶ τοῦ γέροντος σκύλου του. Ὁ πρῶτος τῶν δύο τούτων πιστῶν φίλων (ὁ ὑπηρέτης) εἶχε βαθμηδὸν κατακτήσει τὴν θέσιν πατρὸς ἢ κάλλιον εἰπεῖν μητρὸς παρὰ τῷ κυρίῳ του, διότι καὶ τὰς μαλλίνους αὐτοῦ χειμερινὰς κάλτσας τῷ ἔπλεκε καὶ προσεῖχε νὰ τὰς φορῇ ὁ κ. Βαλεριανός, καὶ ἐὰν μ' ὅλον τοῦτο συνέβαινε νὰ κρυώσῃ εἰς τὸ κυνήγιον, ὁ γέρων ὑπηρέτης ἦτο ὁ ἐπιμένων νὰ μείνῃ εἰς τὸ στρῶμα καὶ ὁ παρασκευάζων αὐτῷ θερμὰ ποτὰ ἢ τεῖον· πρὸ πάντων ὅμως ὁ γέρων ἦτο ἄξιος εἰς τὰς νουθεσίας καὶ συμβουλάς του, δι' ἃς ἐπανειλημμένως ὁ κύριος του τῷ ἔδιδεν ἀφορμάς. Ἐὰν π. χ. εἶχε χάσει εἰς τὸ παιγνίδιον σημαντικὸν ποσόν, ἢ εἶχε κάμει νέα χρέη, ἐὰν εἶχε προκληθῇ εἰς μονομαχίαν ἢ εἶχε περιπλεχθῇ εἰς ὑπόθεσίν τινα σκανδαλώδη, ἀμέσως ἐνεφανίζετο ὁ πιστὸς ὑπηρέτης καὶ ἱστάμενος παρὰ τὴν κλίνην του, ἐν ᾧ αὐτὸς ἡτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ, τῷ ἀπηύθυνε συμβουλὰς καὶ διδαχάς, ἐκτενεστέρας καὶ ἐμβριθεστέρας τῶν τοῦ Ἱερεμίου, τοῦ Ἠσαΐου καὶ τῶν μικροτέρων Προφητῶν.

Σήμερον ὅμως ἐφαίνετο ὁ ὑπηρέτης ἐνησχολημένος εἰς σοβαρώτερα συμφέροντα, διότι δὶς ἤδη εἶχεν ἐρωτήσει τὸν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν βεβυθισμένον κύριόν του· "Τί κάμνουν οἱ Ῥῶσσοι;" Καὶ πάλιν ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν, καθότι καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ἔκρουσέ τις τὴν θύραν μὲ ὄρος δειλὸν καὶ αὐθαδὲς ταὐτοχρόνως.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Βαλεριανός.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη ἡσύχως, καὶ τόσον μόνον, ὅσον νὰ εἰσχωρήσῃ δι' αὐτῆς εἰς μόνος ἄνθρωπος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἰσχυνὸς καὶ ὑψηλὸς Ἰουδαῖος μὲ μεγάλα ὑποδήματα, μὲ μακρὸν ἐπενδύτην, μὲ τὸν μέλανα ἑβραϊκὸν σκοῦφον, τὴν ἰαρμοῦρκαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὸ ταπεινὸν μέτωπον περιβεβλημένον ὑπὸ δύο μικρῶν καὶ στιλπνῶν βοστρύχων, ἔχων μεγάλην κυρτὴν ῥῖνα καὶ δύο μικροὺς, μαύρους, ἀνησύχους ὀφθαλμούς. Ὁ Ἰουδαῖος ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν συνεσταλμένος καὶ ἐστέναξε βαθέως. Μόλις εἶχε στενάξει καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ δευτέρου καὶ εἰσῆλθε δεύτερος Ἰουδαῖος μὲ πρασίνους περικνημίδας, μὲ ὑψηλὸν σκοῦφον, κόμην λευκόφαιον, μὲ ῥῖνα παχεῖαν ὁμοιάζουσαν γεώμηλον, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ ὡς ἀποροῦντας. Τὸν Ἰουδαῖον οὗτον ὤθησεν εἰς τὸ δωμάτιον τρίτος ἀνήρ, ὅστις ἐνεποίει ἐντύπωσιν κομψοῦ Ἰουδαίου· ἦτο οὗτος ἀνὴρ μόλις εἰκοσιπενταετής, μὲ κόμην μέλαιναν καὶ περιποιημένην, ὅστις ἐφόρει ἐπὶ τῶν ἀτλαζωτῶν περικνημίδων ἐπενδύτην κομψὸν ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ ὑράσματος περιβεβλημένον ὑπὸ φαιοχρόου γούνας. Τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ περιέβαλλε μέλαν γένειον, ἦτο ὡραῖον καὶ εὐγενές, καὶ ἐν τῷ σχιστῷ αὐτοῦ ὀφθαλμῷ ὑπῆρχεν ἡ γλυκύτης ἐκείνη, ἥτις παρέχει εἰς τὸ ὄλεμμα τοῦ ἀνατολίτου ἔκφρασιν τοσοῦτον γλυκεῖαν, σχεδὸν εἰπεῖν γυναικείαν. Καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἔμειναν παρὰ τὴν θύραν καὶ ἀνεστέναξαν. Καὶ πάλιν ἠνεώχθη ἡ θύρα, ἀλλ' ἤδη ὅλως ἀναπεπταμένη, διότι ὁ δι' αὐτῆς εἰσελθὼν ἦτο ἀνὴρ στρογγύλος καὶ ἐρυθροπάρειος ὡς μῆλον, τὸ καφτάνιόν του ἐξωγκωμένον ἕνεκα τῆς προχούσης κοιλίας περιέβαλλεν αὐτὸν ὡς κρινολῖνον· ἡ ἐρυθρόξανθος κόμη του ἀνυψοῦτο ὑπεράνω τοῦ παχέος τραχήλου του· οἱ μικροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἔστιλβον διὰ μέσου τῶν παχειῶν καὶ στιλβουσῶν παρειῶν του.

Ὁ τελευταῖος οὗτος Ἰουδαῖος εἰσελθὼν ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐστάθη πλησίον τῶν ἄλλων, καὶ οἱ τέσσαρες ἤρξαντο ἀναστενάζοντες ἐν χορῷ, χωρὶς νὰ εἴπωσι λέξιν καὶ κρατοῦντες τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς κοιλίας των.

Ὁ Βαλεριανὸς τοὺς ἀφῆκεν ὀλίγον καιρὸν ν' ἀναστενάξωσιν, εἶτα δὲ κατέθεσε τὴν ἐφημερίδα του, ἤναψε νέα

— Τί θέλομεν; ἀπήντησεν ὁ ἰσχνός· πῶς νὰ τολμήσωμεν νὰ θέλωμεν; Ἡμεῖς εὐσεβάστως παρακαλοῦμεν τὴν Ἐκλαμπρότητά σας . . .

— Δὲν ἔχω χρήματα!

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀνεστέναξαν.

— Ἂν δὲν ἠμπορῆτε νὰ μᾶς δώσετε τὸ κεφάλαιον . . . εἶπε πάλιν ὁ πρῶτος.

— Καὶ νομίζεις λοιπόν, ὅτι ἠμπορῶ ποτε νὰ σᾶς δώσω τὸ κεφάλαιον; Ἀπίστευτον. Διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνεις;

— Ἐκλαμβάνομεν τὴν Ἐκλαμπρότητά σας ὡς ἄνθρωπον τίμιον, ἀπήντησεν ὁ Ἰουδαῖος, ὁ μὲ τὴν ῥῖνα ὡς γεώμηλον — καὶ τοῦτο πιστεύω ὅσον πιστεύω ὅτι λέγομαι Ἀβραὰμ Σμαράγδης.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Βαλεριανός.

— Ἂν τοὐλάχιστον ἡ Ἐκλαμπρότης σας, ὁ κύριος εὐεργέτης μας, ἤθελε νὰ μᾶς δώσῃ τοὺς τόκους, εἶπε κλαυθμηρῶς ὁ κομψός.

— Τοὺς τόκους, καλέ μου Λεβῆ; ἀνέκραξε χλευαστικῶς ὁ ὑπηρέτης· εὐκολώτερον εἶναι νὰ λάβετε τὸ κεφάλαιον.

— Θεὲ δίκαιε! Τί κακοὶ καιροί, καὶ οὔτε τοὺς τόκους νὰ λαμβάνωμεν! εἶπεν ὁ Λεβῆς· κινδυνεύομεν ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης.

— Ν' ἀποθάνῃς τῆς πείνης; εἶπε μειδιῶν ὁ ὑπηρέτης πλησιάζων καὶ ἐξετάζων τὴν παχεῖαν γοῦναν· τοὐλάχιστον εἶμαι ἥσυχος, ὅτι δὲν θὰ παγώσῃς, κύριε Λεβῆ· καὶ τί κοστίζει αὐτὴ ἡ ὡραία γοῦνα;

— Ναί, ἐκλαμπρότατε εὐεργέτα, ἤρξατο πάλιν ὁ εὔσαρκος· ἡμεῖς ἐβασίσθημεν εἰς τοὺς τόκους· ἀδύνατον μᾶς εἶναι νὰ περιμένωμεν· λυποῦμεθα, ἀλλὰ συλλογισθῆτε πόσον δύσκολοι εἶναι οἱ καιροί . . .

— Ἴσα ἴσα αὐτοὶ οἱ δύσκολοι καιροί, ἀπήντησεν ὁ κτηματίας, εἶναι καὶ ἡ αἰτία, ὅτι οὔτε τὸ κεφάλαιον δύναμαι νὰ σᾶς δώσω οὔτε τοὺς τόκους· γνωρίζετε καλά, πῶς εὑρίσκεται τὸ κτῆμά μου, ὅλον φορτωμένον μὲ χρέη καὶ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· διὰ νὰ ζήσω ἀναγκάζομαι νὰ κάμω πάντοτε νέα χρέη, καὶ Κύριος οἶδε πῶς θὰ τελειώσῃ τοῦτο. Τί θέλετε λοιπόν; Θέλετε νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ δικαστήριον;

— Δίκαιε Θεέ, τί λέγετε; ἀνέκραξαν οἱ δανεισταὶ ἐν χορῷ.

— Ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε κατάσχεσιν, νὰ μὲ βάλλετε εἰς τὴν φυλακήν.

— Ὁ σεβαστός μας εὐεργέτης ἀστείζεται θέβαια, εἶπεν ἀσθμαίνων ὁ εὔσαρκος Ἰουδαῖος· ποῖος συλλογίζεται ταῦτα; καὶ τί θὰ ἐκερδίζομεν; Ἐλέγομεν μόνον, ὅτι δὲν μᾶς εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ περιμείνωμεν, ὅτι θὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ τακτοποιήσωμεν ὅλα . . .

— Πῶς;

— Οὕτως, ὥστε καὶ οἱ δανεισταί σας νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ ἡ Ἐκλαμπρότης σας νὰ ἔχητε ἀρκετὸν περίσσευμα.

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τακτοποιηθῇ τὸ πρᾶγμα; εἶπεν ὁ κύριος· ὁμιλεῖτε μὲ τὰ σωστά σας;

— Ἡμεῖς ἔχομεν σχέδιον . . . εἶπεν ὁ Λεβῆς.

— Λέγετε . . .

— Καὶ ἄλλοι ἔπαθαν ἐδῶ ὅ,τι ἔπαθεν ἡ Ἐκλαμπρότης σας, ἀπήντησεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ὅταν δὲν ἦτο πλέον καμμία ἐλπὶς διὰ τοὺς δανειστὰς νὰ λάβουν τὰ χρήματά των, οὔτε διὰ τὸν κτηματίαν νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του, τότε οἱ ἰδικοί μου συνεσκέφθησαν καὶ εὗρον διὰ τὸν κύριον καλὴν σύζυγον . . .

— Τί; θέλετε νὰ μὲ ὑπανδρεύσετε; ἀνέκραξεν ὁ Βαλεριανὸς γελῶν.

— Νὰ μᾶς ὑπανδρεύσετε; ἐπανέλαβε καὶ ὁ ὑπηρέτης γελῶν.

— Νομίζω ὅτι ἡ ὑπανδρεία εἶναι καλλιτέρα τῆς κατασχέσεως, παρετήρησεν ὁ παχύς, κάπως προσβεβλημένος.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν διάθεσιν νὰ νυμφευθῶ, εἶπεν ὁ κτηματίας.

— Δὲν ἔχετε διάθεσιν; εἶπεν ὁ Ἀβραὰμ Σμαράγδης· ἡ διάθεσις θὰ σᾶς ἔλθῃ. Ἀνὴρ ἀνύπανδρος εἶναι μόνον ἡμισὺ ἄνθρωπος. Μόνον ἀνὴρ καὶ γυνὴ ὁμοῦ ἀποτελοῦσιν ὁλόκληρον ἄνθρωπον. Καὶ ἂν δ' ἀποκτήσετε τέκνα, κύριε εὐεργέτα, τί χαρά, τί ὑπερηφάνεια! Ὅσα τέκνα ἔχετε, τοσάκις ζῆτε. Συλλογισθῆτε ὅτι ἡ μικρὰ Ἐκλαμπρότης του θὰ σᾶς τείνῃ τὴν χεῖρα διὰ πρώτην φοράν, καὶ θὰ σᾶς ὀνομάζῃ Παπᾶ! Ναί, Παπᾶ θὰ σᾶς λέγῃ. — Ὤ! ἡ χαρὰ δὲν λέγεται. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἢ πτωχὸς Ἑβραῖος, Ἐκλαμπρότατε· ἀλλὰ διὰ ποῖον θὰ εἰργαζόμην, θὰ ἐφρόντιζον, θὰ ἔτρεχον ἐπάνω κάτω, ἂν δὲν τὸ ἔκαμνα διὰ τὰ παιδιά μου;

— Καὶ βέβαια σεῖς θὰ μᾶς ἔχετε ἑτοίμην καὶ τὴν νύμφην; ἠρώτησεν ὁ Βασίλης, ἐξακολουθῶν τὸ καθάρισμα τοῦ ἐπενδύτου.

— Μὲ τὴν ἄδειάν σας, κὺρ Βασίλη, μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Χαΐμ.

— Καὶ ποίαν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βαλεριανός· εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὸ μάθω.

— Εἰς τὸ Σδόρωφ εἶναι μία νέα χήρα, πολλὰ εὐγενής, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Λεβῆς.

— Καὶ πλουσία — βαθύπλουτος! προσέθηκεν ὁ Χαΐμ.

— Ἔχει δύο χωρία καὶ μεγάλα δάση! ἀνεβόησεν ὁ Ἀβραάμ.

— Ὁποία γυνή! ἀνέκραξεν ὁ εὐειδὴς Ἰουδαῖος· ὡς ἄγγελος ὡραία!

— Μήπως ἐννοεῖτε τὴν χήραν τοῦ βαρώνου Κασπαρόβιτς; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης.

— Ναί, αὐτὴν τὴν κυρίαν βαρωνίδα. —

— Καὶ δὲν ἠξεύρετε ὅτι αὐτὴ ἦτο χορεύτρια καὶ ὅτι ὁ βαρῶνος . . .

— Ἀλλ' ἔπειτα τὴν ὑπανδρεύθη, προσέθηκεν ὁ Λεβῆς.

— Αὐτὴν τὴν γυναῖκα — αὐτὴν τολμᾶτε σεῖς νὰ μοὶ προτείνετε ὡς σύζυγον; ἀνέκραξεν ἐν σφοδρᾷ ἀγανακτήσει ὁ κ. Βαλεριανός.

Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξεκρέμασεν ἐκ τοῦ τοίχου τὴν βαρεῖαν μάστιγα, ἣν εἶχε διὰ τοὺς κύνας, καὶ ὥρμησε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες φεύγοντες καὶ κρυπτόμενοι μὲ τοὺς βαρεῖς ἐπενδύτας των ὄπισθεν τραπεζῶν καὶ σκαμνίων ἐπήδων ἐν τῷ δωματίῳ ὡς ψίλλοι.

— Θεὲ δίκαιε! ἀνεβόησεν αἴφνης ὁ Χαΐμ ὅλος ἀσθμαίνων· ἦτο μόνον ἀστεϊσμός.

— Ἀστεϊσμός; ἠρώτησεν ὁ κ. Βαλεριανὸς σταματῶν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, ἐὰν ἐννοοῦμεν νὰ προσβάλλωμεν τὸν κύριον εὐεργέτην μας! εἶπεν ὁ κομψὸς Ἰουδαῖος.

— Ἂς ἦναι, προσέθηκεν ὁ Βαλεριανός, δι' αὐτὴν τὴν φορὰν σᾶς συγχωρῶ· ἀλλὰ ἀλλοίμονόν σας, ἐὰν δὲν μοῦ εὕρετε καλλιτέραν σύζυγον!

— Θὰ τὴν εὕρωμεν! διεβεβαίωσαν ἐν χορῷ οἱ Ἰουδαῖοι.

— Ἀλλὰ ποία κόρη θὰ μὲ θελήσῃ ὡς σύζυγον, ποῖοι γονεῖς θὰ μὲ θελήσωσιν ὡς γαμβρόν; ἠρώτησεν ὁ Βαλεριανός.

— Μὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου! εἶπεν ὁ Λεβῆς· τοιοῦτον ὡραῖον, κομψὸν καὶ εὐγενῆ ἄνδρα, ὁποῖος εἶναι ἡ Ἐκλαμπρότης σας!

— Ναί, ἀλλὰ ἡ φήμη μου — ἡ κατάστασίς μου!

— Ἡμεῖς τὰ διορθόνομεν αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Λεβῆς· ἡμεῖς θὰ φροντίσωμεν ὅλα νὰ λάμπωσιν ὡς χρυσός, ἡ οἰκία, ἡ αὐλὴ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου εὐεργέτου μας. Ἡμεῖς θὰ ζητήσωμεν τὴν νύμφην, ἡμεῖς θὰ φροντίσωμεν νὰ τὴν στολίσωμεν· ἡ Ἐκλαμπρότης σας δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ.

— Τότε εἶμεθα σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Ὅτε δὲ ἐξῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι καὶ συνεσκέφθησαν, εἶπεν ὁ Χαΐμ·

— Δὲν τὸ ἔλεγα, ὅτι θὰ συμφωνήσῃ τόσον εὔκολα.

— Δὲν εἶπα, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καθὼς πρέπει; παρετήρησεν ὁ Σμαράγδης.

— Χρυσάφι! Καθαρὸ χρυσάφι! προσέθηκαν ὁ Λεβῆς καὶ ὁ ἄλλος.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΠΡΙΓΚΗΨ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἀποθανὼν ἐν Ἅγῃ τῇ 9/21 Ἰουνίου 1884.

Εἰς ἰδιαιτέρας ἀνταποκρίσεως.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 77.)

Ἡ Ὁλλανδία εἶναι βεβυθισμένη εἰς πένθος· τῇ 21 Ἰουνίου ἀπέθανε μετὰ βραχεῖαν ἀσθένειαν ὁ τελευταῖος ἄρρην διάδοχος τοῦ Ὁλλανδικοῦ θρόνου ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ἐγεννήθη τῇ 25 Αὐγούστου 1851, καὶ ἡ εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς αὐτοῦ καρδία ὡς καὶ οἱ ποικίλαι αὐτοῦ γνώσεις παρεῖχον τὰς ἀρίστας ἐλπίδας, αἵτινες ἐματαιώθησαν πᾶσαι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος, ἐπισυμβάντος αἰφνιδίως καὶ ἀφαρπάσαντος αὐτὸν ἐν ἡλικίᾳ μόλις 33 ἐτῶν. Πολλὰς ὑπέστη τῆς τύχης προσβολὰς ἡ βασιλικὴ τῆς Ὁλλανδίας οἰκογένεια, πολλοὶ βλαστοὶ αὐτῆς προώρως ἐμαράνθησαν καὶ σήμερον διάδοχος τοῦ θρόνου εἶναι ἡ τετραετὴς θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, πριγκήπισσα Γουλιελμίνα, ἐκ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ γάμου μετὰ τῆς βασιλίσσης Ἔμμας, θυγατρὸς τοῦ πρίγκηπος τοῦ Βαλδὲκ-Πυρμὼν καὶ ἀδελφῆς τῆς νεαρᾶς χήρας τοῦ δουκὸς τοῦ Ἄλβανη.

Ἂν καὶ κατὰ τὸ πολίτευμα τῆς Ὁλλανδίας, "τὸ Grondwet" ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τοῦ τελευταίου ἄρρενος διαδόχου, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἀνακηρύττεται διάδοχος, καὶ ὁρίζεται ἀντιβασιλεία, ἂν ἡ κόρη αὕτη ἦναι ἔτι ἀνῆλιξ, μ' ὅλον τοῦτο ὁ ὁλλανδικὸς τύπος προλέγει τὸ μέλλον ζοφερὸν καὶ οὐδαμῶς ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἀσφαλείας ἐν τῇ χώρᾳ, ἂν ὁ ἐν ἔτει 1817 γεννηθεὶς βασιλεὺς ἀποθάνῃ, καθότι ἡ πριγκήπισσα Γουλιελμίνα δύναται μὲν ν' ἀνακηρυχθῇ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ μεγάλου δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου, οὗ ἡ διαδοχὴ δὲν δύναται κατὰ τὸν νόμον ἢ νὰ περιέλθῃ εἰς ἄρρενα ἡγεμόνα. Εἴθε οἱ κίνδυνοι ἀποσοβηθῶσι καὶ ὁ Θεὸς διατηρήσει ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν λαοπόθητον τῆς Ὁλλανδίας βασιλέα! Ζ.

Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς ἐπὶ τοῦ Λουξεμβούργου ἐπασχολεῖ ἤδη τὰς Κυβερνήσεις καὶ ἰδίως τὴν Κυβέρνησιν τῆς Γερμανίας, ἧς αἱ κατακτητικαὶ ὀρέξεις νέαν ἔλαβον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος διαδόχου τῆς Ὁλλανδίας τροφήν. Σ. τ. Δ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΕΠΑΜ. Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΥΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΠΑΛΙΝΟΥ ΕΝ ΣΑΜΩι.

Ὁλόγιος ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος, κ. Ἀλεξ. Ῥ. Ῥαγκαβῆς ὡμίλησεν ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ Βερολίνου τῆς α'. Ἀπριλίου τρ. ἔτους ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ἀναφερομένης ἀρχαίας διώρυγος, ἣν κατεσκεύασεν ἐν Σάμῳ Εὐπαλῖνος ὁ Ναυστρόφου, Μεγαρεύς, καὶ ἧς ἐσχάτως πλεῖστα ὅσα εὑρέθησαν λείψανα.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ καὶ ὁ λόγιος κ. Ἐπαμεινώνδας Ι. Σταματιάδης ἐν Σάμῳ πραγματείαν πλείστου λόγου ἀξίαν, ἐν ᾗ ἐξιστορῶν τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων περὶ τῆς διώρυγος ταύτης γραφέντα ἀναφέρει ἐν ἐκτάσει ὅσα ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τῶν διασωθέντων αὐτῆς λειψάνων. Πρῶτος καὶ μόνος ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῇ 60 παραγράφῳ τοῦ Γ'. βιβλίου περιγράφει τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ Εὐπαλίνου, ὅστις διατρύσας ὄρος ὑψηλὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ὀργυιῶν ἀνώρυξε διώρυγα μήκους ἑπτὰ σταδίων, πλάτους καὶ βάθους ἑπτὰ ποδῶν, ἀμφιστόμιον κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Ἡροδότου, πρὸς διοχέτευσιν τοῦ ποσίμου ὕδατος διὰ τὴν πόλιν τῶν Σαμίων. Τοῦ κολοσσιαίου τούτου ἔργου οὐδεὶς τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων μνείαν ποιεῖται, ἐκτὸς τοῦ Ἰωσήφ Γεωργηρηνοῦ, ἀρχιεπισκόπου Σάμου ἐν ἔτει 1670 καὶ τοῦ Γάλλου Tournefort, τοῦ τὰς νήσους τῆς Ἑλλ. θαλάσσης ἐν ἀρχῇ τοῦ ιη'. αἰῶνος περιηγηθέντος. Κατ' Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1841 ὁ Γερμανὸς Ἀρχαιολόγος Ross ἐπεσκέφθη τὴν Σάμον, δὲν ἠδυνήθη ὅμως ἕνεκα τῆς ἐπιβληθείσης καθάρσεως νὰ διέλθῃ ἐν ἀνέσει τὴν νῆσον καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ διασωθέντα τῆς διώρυγος λείψανα. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ὁ Γάλλος Guérin μετέβη εἰς Σάμον τῷ 1856 καὶ ἐπεχείρησεν ἀνασκαφὰς εἰς ἀναζήτησιν τῆς διώρυγος, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ὁρίσῃ τὴν ἀκριβῆ αὐτῆς θέσιν. Τίς ὁ Μεγαρεὺς Εὐπαλῖνος, ὁ κατασκευαστὴς τῆς διώρυγος, καὶ πότε κατεσκευάσθη αὕτη, ἄδηλον. Ὁ Brunn (ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν Π, 325) ὑποθέτει ὅτι ὁ Εὐπαλῖνος ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πολυκράτους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δόξης καὶ ἀκμῆς τῆς Σάμου, δηλ. περὶ τὰ μέσα τῆς στ'. πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Τὴν αὐτὴν περίπου γνώμην συμμερίζεται καὶ ὁ κ. Σταματιάδης, ὅστις πειστικώτατα ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Εὐπαλῖνος ἀνῆκεν εἰς τοὺς Μεγαρεῖς ἐκείνους, οἵτινες μετηνάστευσαν ἐν ἀρχαιοτάτῃ ἐποχῇ εἰς Σάμον. Πιθανὴ εἶναι ἡ εἰκασία τοῦ Brunn ὅτι τὸ κολοσσιαῖον ἔργον ἐξετελέσθη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πολυκράτους, καθ' οὓς καὶ ἄλλα ἔργα τῆς τέχνης ἐγένοντο, δοξάσαντα τὴν Σάμον. Ὁ κ. Σταματιάδης διηγεῖται ἡμῖν καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐγένετο ἡ ἀνασκαφὴ τῆς ἀρχαίας ταύτης διώρυγος. Ὅτε κατὰ Μάϊον τοῦ 1881 ὁ ἡγεμὼν τῆς Σάμου, κ. Κωνσταντῖνος Ἀδοσίδης, διῆλθε διὰ τῆς θέσεως τῆς καλουμένης Ἀγιάδες καὶ εἶδε τὸ ἄφθονον ἐνταῦθα ἀναβρύον ὕδωρ, ἐνεθυμήθη τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς διώρυγος τοῦ Εὐπαλίνου ἀναφερόμενα· ἐξετάσας δὲ τὰς πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Γάλλου Guérin γενομένας ἀνασκαφὰς συνέλαβε πάραυτα τὴν ἰδέαν, εἰς γενναιοτέρας τὰ προβῇ ἀνασκαφὰς ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Αὗται ἐξετελέσθησαν κατὰ τὸ 1882 καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ εὕρεσις πλείστων ὅσων λειψάνων τοῦ ἀρχαίου ὑδραγωγείου. Τὰ εὑρεθέντα καθαρῶς δηλοῦσιν ὅτι τὸ ὄρυγμα τοῦτο τοῦ Εὐπαλίνου ἦτο διπλοῦν, συγκείμενον ἐξ ὀρύγματος ὑψηλοτέρου κατεσκευασμένου ἐκ λίθων τετραγώνων τεχνικώτατα προσηρμοσμένων, καὶ κεκαλυμμένου ὑπὸ θόλου τριγώνου τὸ σχῆμα ἐξ ὁμοίων λίθων. Τὸ ὕψος τοῦ ὀχετοῦ ἦτο 1½ γαλλικοῦ μέτρου καὶ τὸ πλάτος 70 ἑκατοστῶν. Παρὰ τὸν ὀχετὸν τοῦτον διήρχετο κάτωθεν καὶ παραλλήλως τὸ κυρίως ὑδραγωγεῖον ἐκ σωλήνων ὀπτῆς γῆς ἀρίστης ποιότητος, διότι γνωστὴ εἶναι ἡ Σαμία γῆ διὰ τὴν στερεότητα αὐτῆς ἐκ τῶν σωζομένων ἀγγείων. Οἱ σωλῆνες εἶναι τὸ πλεῖστον στρογγύλοι, ἔνιοι ὅμως καὶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ.

(Ἀποθ. τῇ 21 Ἰουνίου 1884.)

κοῖλοι. Τὸ διπλοῦν τῆς διώρυγος ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς τῶν ἐργατῶν συγκοινωνίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας. Τοῦτο ἐξηγεῖ καὶ τὸ ἐπίθετον ἀμφιστόμιον, ὅπερ δίδει ὁ Ἡρόδοτος τῷ ὑδραγωγείῳ.

Καὶ ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ἀνασκαφῆς, δι' ἧς οἱ φιλόμουσοι τῆς Σάμου κάτοικοι οὐ μόνον τὰ μέγιστα τὴν ἐπιστήμην ὠφέλησαν ἀλλὰ καὶ διὰ νέας περιέβαλον δόξης τὴν ἔνδοξον ἤδη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πατρίδα αὐτῶν. Π.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἀπουσιάσαντος ἐπί τινα καιρὸν ἐκ Λειψίας τοῦ τακτικοῦ ἡμῶν συνεργάτου, τοῦ συντάσσοντος τὰς Οἰκονομικὰς ἐκθέσεις, ἠναγκάσθημεν νὰ διακόψωμεν αὐτὰς ἐπ' ὀλίγον· ἤδη ὅμως ἀναλαμβάνομεν αὐτάς, πεποιθότες ὅτι εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Σ. τ. Δ.

Ἐν Λειψίᾳ τῇ 30/12 Ἰουλίου 1884.

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ κατ' αὐτὰς ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀπραξίας διὰ τὸ ἐμπόριον· τὰ χρηματιστήρια ὅμως δὲν γνωρίζουσι τοιαύτην ἠρεμίαν, διότι ἐν αὐτοῖς μάλιστα συμβαίνουσι τὰ ἀπροσδόκητα καὶ αἱ ἀπότομοι μεταβολαί. Σήμερον ἐξουσιάζει μὲ τὸ σιδηροῦν αὐτῆς σκῆπτρον ἡ ἔκπτωσις, ἤτις ἄλλως προεκλήθη ὑπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς τῶν πραγμάτων, οὐδὲ δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ ἐν ὅσῳ ὑφίστανται τὰ προκαλέσαντα αὐτὴν αἴτια. Τῶν αἰτίων τούτων τὸ κυριώτερον εἶναι ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐκραγεῖσα χρηματιστικὴ κρίσις, καὶ ἐσχάτως ἡ ἐμφάνισις τῆς χολέρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, ὡς καὶ ἡ νέα ἔρις ἡ ἐκραγεῖσα μεταξὺ Γαλλίας καὶ Κίνας. Ἡ κρίσις ἐν Ἀμερικῇ ἤρξατο ὅλως ἀσημάντως· χρηματιστικὸς οἶκος, ὁ τῶν κκ. GRANT καὶ WARD ἀνέστειλε τὰς πληρωμάς του. Ἀλλ' ἡ χρεωκοπία αὕτη ἦτο τὸ σύνθημα μεγάλης καταστροφῆς, προσβαλούσης ἰδίως Ἑταιρίας σιδηροδρόμων καὶ οἴκους τραπεζητικούς. Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἀληθὴς κατάχρησις ἐγένετο ἐν ταῖς Ἡνωμέναις τῆς Ἀμερικῆς Πολιτείαις διὰ τῆς ἱδρύσεως νέων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν χάριν συναγωνισμοῦ, διὰ τῆς καταβιβάσεως τῶν τιμῶν τῶν εἰσιτηρίων καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως μετοχῶν ἐπὶ μετοχῶν πολὺ περισσοτέρων τῆς ὑφισταμένης ἀνάγκης· οἱ τόκοι καὶ τὰ μερίσματα ἐπληρόνοντο φυσικῷ τῷ λόγῳ ἐκ τοῦ κεφαλαίου ἢ ἐκ δανείων συνομολογουμένων ἐπὶ ὅροις βαρυτάτοις. Αἱ συνέπειαι τῶν τοιούτων ἐπιχειρήσεων ἦσαν ὀλέθριαι· αἱ μετοχαὶ τῶν σιδηροδρόμων ἐξέπιπτον ὁσημέραι, καὶ τέλος ἐπῆλθεν ἡ κρίσις καὶ κατέστησε τὴν νόσον ἀληθῆ ἐπιδημίαν. Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἡ κρίσις δὲν ἔλῃξεν ἀκόμη, διότι ἐσχάτως ἐκλονίσθη ἡ πίστις τοῦ διαβοήτου ἐπιχειρηματίου GOULD, ὅστις δὲν ἔπαυεν ὑποσχόμενος εἰς τοὺς μετόχους ὄρη χρυσᾶ καὶ κέρδη μυθώδη. Ὁ GOULD περιελθὼν εἰς θέσιν λίαν στενόχωρον ἀπετάνθη εἰς τὸν γνωστὸν ἑκατομμυριοῦχον VANDERBILT, ὅστις ὅμως ἠρνήθη νὰ τῷ τείνῃ χεῖρα βοηθείας· δι' ὃ καὶ ὁ GOULD ἤρξατο διὰ τῆς ἐφημερίδος του ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ βαθυπλούτου συμπολίτου του καὶ ἐκσφενδονίζων κατ' αὐτοῦ τὰς βαναυσοτέρας ὕβρεις. — Τὰ συμβάντα ταῦτα μεγάλως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς, ἰδίως δὲ ἐν Λονδίνῳ καὶ Παρισίοις, ἔνθα ὑπῆρχον πολλαὶ μετοχαὶ Ἀμεριканικῶν σιδηροδρόμων. Ἐν Παρισίοις συντελεῖ εἰς τὴν χαλαρότητα τοῦ χρηματιστηρίου καὶ ἡ διάδοσις τῆς χολέρας, διότι ἕκαστος φοβεῖται νὰ ἐπιχειρήσῃ τι μὴ γνωρίζων ὁποία θὰ ἦναι ἡ κατάστασις τῆς πρωτευούσης μετὰ ἕνα ἢ δύο μῆνας. Ἐν Λονδίνῳ ὑφίσταται πάντοτε ἐκκρεμὲς τὸ ζήτημα τῶν Αἰγυπτιακῶν πραγμάτων. Ἡ συνδιάσκεψις θὰ ἔλθῃ εἰς ἀποτέλεσμά τι; Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο τοῦτο, διότι ἄλλως τὰ οἰκονομικὰ τῆς Αἰγύπτου ἠδύναντο νὰ ὑποστῶσι καταστροφὴν ἀθεράπευτον. Τὴν γενικὴν νέκρωσιν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἔκπτωσις τοῦ ἰδιωτικοῦ τόκου τῆς προεξοφλήσεως ἐν Λονδίνῳ, ὅστις σήμερον εἶναι μόλις 1%.

Λ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἔκτακτος προμηνύεται ἡ κίνησις ἐν Λειψίᾳ κατὰ τὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας τελεσθησομένην ἑορτὴν τῶν Σκοπευτῶν. Τριάκοντα χιλιάδες σκοπευταὶ θὰ συρρεύσωσιν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Γερμανίας, εἰς ἑκατὸν χιλιάδας δὲ ὑπολογίζονται οἱ ξένοι, οἵτινες θὰ ἔλθωσιν ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς ἑορτῆς. Ἡ δημοτικὴ ἀρχή, λίαν φιλοτίμως καὶ δραστηρίως ἐργαζομένη, ἐμεριμνησε περὶ ἀξιοπρεποῦς διακοσμήσεως τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πολίτας ὅλους παρεκάλεσε νὰ δηλώσωσιν ἐὰν ἔχωσι θέσιν ἐν ταῖς οἰκίαις των πρὸς ὑποδοχὴν ξένων, καθότι τὰ ὑπάρχοντα ξενοδοχεῖα δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τοῦτο· φροντίζει δὲ καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων πραγμάτων μετὰ ζήλου λίαν ἀξιεπαίνου καὶ ἀξιομιμήτου· οὕτω π. χ. ἐξήτασε ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς ἐξώστας, τοὺς ἐπὶ τῶν ὁδῶν, δι' ὧν θὰ διέλθῃ ἡ μεγαλοπρεπὴς πομπή, ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς στερεότητος αὐτῶν, καὶ ὅπου εὗρεν ἐξώστην μὴ παρέχοντα πλήρη ἀσφάλειαν ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἵνα μὴ συμβῇ ἀπευκταίόν τι.

Περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης θέλομεν γράψει κατόπιν λεπτομερέστερον, δημοσιεύοντες καὶ εἰκόνα τοῦ ἐκτεταμένου πεδίου ἐν ᾧ μέλλει νὰ λάβῃ χώραν ὁ τῆς σκοποβολῆς διαγωνισμός. Πάντες οἱ ἐπισημότεροι τῆς πόλεως ἔμποροι, διομήχανοι καὶ ἐργοστασιάρχαι προσφέρουσι βραβεῖα διὰ τοὺς σκοπευτὰς καὶ μεταξὺ τῶν δώρων τούτων εἶναι ἀντικείμενα μεγάλης ἀξίας καὶ ἐξαισίας ἐργασίας.

Ἐν Γεράνῃ τῆς Ἱσπανίας, παρὰ τὴν Βαρκελλώνην, ἐτουφεκίσθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ, ὧν ὁ εἷς ταγματάρχης καὶ ὁ ἕτερος ὑπολοχαγός, ὡς μετασχόντες συνομωσίας τινὸς πρὸς ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων. Εἰς μάτην καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν δύο καταδίκων καὶ ἔγκριτοι πολῖται τῆς Βαρκελλώνης καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων προσεπάθησαν νὰ σώσωσιν αὐτούς· ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ὑπουργεῖόν του ἔμειναν ἀδυσώπητοι, θέλοντες νὰ δώσωσιν αὐστηρὸν παράδειγμα εἰς τοὺς τολμῶντας νὰ καταπατήσωσι τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐγένετο ἄνευ τινὸς ἐκτάκτου ἐπεισοδίου, διότι ἡ Κυβέρνησις ἔλαβεν ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα πρὸς κατάπνιξιν καὶ τῆς ἐλαχίστης ταραχῆς καὶ διαδηλώσεως ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, οἵτινες μεγάλην ἔδειξαν πρὸς τὰ θύματα συμπάθειαν. Χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες ἐκ τῶν πιστῶν ταγμάτων τοῦ στρατοῦ διετάχθησαν νὰ παρευρεθῶσιν ἔνοπλοι ἐν τῷ πεδίῳ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ καταδίκη. Περὶ τὴν 8ην πρωϊνὴν ὥραν οἱ δύο κατάδικοι ὡδηγήθησαν ἐκ τοῦ φρουρίου πρὸς τὸ πεδίον. Ὁ φρούραρχος ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὴν ἀπόφασιν καὶ εἶπε τρίς· "Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως!" Ὅστις ὑψώσει φωνὴν διὰ νὰ ζητήσῃ χάριν, τιμωρεῖται μὲ θάνατον." Οἱ κατάδικοι ἐγονάτισαν ἐνώπιον τῆς σημαίας, ἠσπάσθησαν τὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων προτεινόμενον αὐτοῖς σταυρὸν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ δύο ξυλίνων καθισμάτων, ἐστραμμένον ἔχοντες τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν παρακείμενον μικρὸν τοῖχον. Εἷς ἐκ τῶν ἱερέων προσέφερεν αὐτοῖς ὀλίγον οἶνον, καὶ τοῖς ἔδεσε τοὺς ὀφθαλμούς. Δεκαὲξ ἀκροβολισταὶ ἐκ τοῦ συντάγματος τῆς Ναβάρρας ἐπροχώρησαν μέχρις ἀποστάσεως δώδεκα βημάτων. Ἄκρα καὶ ἀπαισία ἐπεκράτει σιγή. Λοχαγός τις ἔδωκε τὸ σημεῖον, τὰ ὅπλα ἐγεμίσθησαν· ἦχος σάλπιγγος ἠκούσθη καὶ ἀμέσως ἐκπυροκρότησις. Προέδησαν εὐθὺς οἱ ἰατροὶ τοῦ τάγματος, καὶ τὸν μὲν ὑπολοχαγὸν εὗρον ἤδη νεκρόν· ὁ ταγματάρχης ὅμως δὲν εἶχε καταπέσει ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ ἐδείκνυε σημεῖα ζωῆς. Δευτέρα τότε ἐκπυροκρότησις — καὶ τὸ ὀρᾶμα τὸ αἱματηρὸν εἶχεν ἐκτελεσθῆ. Οἱ ἱερεῖς ἔψαλον τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν καὶ ὁ στρατὸς ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πόλιν παιανιζούσης τῆς μουσικῆς. Ταῦτα κατά τινα ἐφημερίδα τῆς Βαρκελλώνης.

Πόσην προκατάληψιν ἔχουσιν οἱ Ῥῶσσοι λόγοι κατὰ τοῦ τόπου ἐν γένει ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικώτατον συμβάν, ὅπερ διηγεῖται ἡ ἐπίσημος τῆς Βαρσοβίας ἐφημερίς. Ἔξη πρό τινος ἐν Βίλνᾳ ἀνώτερος λογοκριτής, ὅστις ἰδίως μὲ τὰς ἐφημερίδας ἠσχολεῖτο καὶ φυσικὴν εἶχε κατ' αὐτὸν ἀποστροφήν. Ἡμέραν τινὰ προσῆλθεν αὐτῷ εἷς τῶν ὑπαλλήλων του, καὶ τῷ εἶπεν. "Ἦλθα, ἐξοχώτατε, ν' ἀποχαιρετίσω ὑμᾶς ἀναχωρῶν διὰ τὸ ἐξωτερικόν." — Καλὸν κατευόδιον! τῷ ἀπήντησεν ὁ προϊστάμενος. — "Ἔχει ἡ ὑμετέρα Ἐξοχότης παραγγελίαν τινά;" — Ὄχι . . . πλὴν στάσου· Θὰ ἐπισκεφθῇς καὶ τὴν Φραγκοφόρτην; — "Προτίθεμαι νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ." — Τότε μοὶ κάμεις τὴν χάριν ν' ἀναζητήσῃς ἐκεῖ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γουτεμβέργου καὶ τὸν πτύσῃς ἀντ' ἐμοῦ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀπεκρίθη ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης. [Ὁ Γουτεμβέργος εἶναι ὁ ἐφευρετὴς τῆς τυπογραφίας].

Νέος ἔμπορος ἐν Βιέννῃ εὗρεν ἐσχάτως πρωτότυπον μέσον νὰ ἐλκύσῃ πελατείαν· ἐκόλλησεν ἐν τῷ παραθύρῳ τοῦ μαγαζείου κομψῶς τετυπωμένην εἰδοποίησιν, λέγουσαν· Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζείου τούτου, ἀνὴρ 28 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὑγιής, καὶ καθολικὸς τὸ θρήσκευμα ζητεῖ σύζυγον, εἴτε κόρην καλῶς ἀνατεθραμμένην εἴτε καὶ νεαρὰν χήραν. Ὁ μόνος ὅρος εἶναι νὰ ἔχῃ αὕτη προῖκα 5 ἢ 6 χιλ. φιορινίων." Ἅμα τῇ προκηρύξει ταύτῃ τοῦ πρακτικοῦ ἐμπόρου τὸ κατάστημά του πολιορκεῖται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ ἀνυπάνδρων ἀγοραστριῶν· ὁ δὲ εὐφυὴς ἔμπορος ἐλέπει ὁσημέραι ἀναπτυσσόμενον τὸ ἐμπόριόν του, ἀλλ' οὔτε κατὰ διάνοιαν σκέπτεται ἀκόμη, οὐδὲ καιρὸν ἔχει νὰ προδῇ εἰς ἐκλογὴν συζύγου.

Πρό τινων ἡμερῶν ἀπεβίωσε μετὰ μακρὰν νόσον παρὰ τὴν πόλιν Βησδάδεν ὁ γνωστὸς καὶ διάσημος Ῥῶσσος στρατηγὸς Κόμης Τότλεβεν, ὁ ἥρως τῆς Σεβαστουπόλεως καὶ τῆς Πλεύνας. Ὁ ἀνώτερος οὗτος τῆς Ῥωσσίας ἀξιωματικός, ὅστις πολλὰς προσέφερε τῇ πατρίδι του ὑπηρεσίας, διατελέσας καὶ διοικητὴς τῆς Ὀδησσοῦ, μεγάλην ἐκτήσατο φήμην ὡς μηχανικὸς καὶ ἡ ὑπεράσπισίς του τῆς Σεβαστουπόλεως ἐν Κριμαίᾳ

τῷ 1854 θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν μεγαλειτέρων ἔργων τῆς μηχανικῆς τέχνης. Ὁ Τότλεβεν κατετρύχετο πρὸ ἐτῶν ἤδη ὑπὸ τῆς νόσου, ἤτις ἀνώρυξεν αὐτῷ τὸν τάφον, καὶ ὁ βλέπων τὸν παράλυτον, γέροντα, οὗ ὁ ὀφθαλμὸς πᾶσαν εἶχεν ἀπολέσει λάμψιν, δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ νοῦς οὗτος εἶχεν ἐπινοήσει ἔργα τόσον μεγάλα καὶ σχέδια τοσοῦτον μεγαλεπήβολα. Ὁ νεκρὸς τοῦ στρατηγοῦ μετεκομίσθη εἰς Βίλναν, ἔνθα καὶ ἐτάφη.

Ἡ χολέρα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ βαίνει δυστυχῶς ἐπιτεινομένη. Ὁ ἰατρὸς ROCHARD ἐπανελθὼν ἐκ Τουλῶνος εἰς Παρισίους ὑπέβαλεν ἔκθεσιν περὶ τῆς ἐπιδημίας. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ λέγει ὁ διάσημος ἰατρός. Εὑρισκόμεθα πράγματι ἐνώπιον τῆς ἀσιατικῆς χολέρας, ἀλλ' ἡ ἐπιδημία ἔχει χαρακτῆρα τόσον ἤπιον, ὥστε οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος φόβου. Ἐπὶ 1600 ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ συνέβησαν μόνον 135 κρούσματα, δηλ. 1 ἐπὶ 120. Ἐπὶ δὲ τῶν 135 τούτων κρουσμάτων μόνον 25 θάνατοι, δηλ. 1 ἐπὶ 5½. Ἐν ἔτει 1865 ἐγένοντο ἐπὶ 135 κρουσμάτων 95 μέχρι 98 θάνατοι. Ἡ ἐπιδημία βαίνει λίαν βραδέως, καὶ ἴσως ἡ πόλις τῶν Παρισίων θέλει ἐφέτος σωθῆ, διότι ὡς προβαίνει ἡ νόσος μόλις περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἐν τέλει ὁ εὐσυνείδητος ἰατρὸς συνιστᾷ νὰ ληφθῶσι σύντονα μέσα προφυλακτικά.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἴνιγμα 213.

Στὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἔχω τὴν κατοικίαν,
Μέλος εἰμὶ τῆς ἀρετῆς, μισῶ δὲ τὴν κακίαν·
Στὸν οὐρανὸν μὲ προσοχὴν ἐὰν παρατηρήσῃς,
Ἠμπορεῖς κ' ἐκεῖ νὰ μὲ ἰδῇς χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσῃς·
Ποτὲ στὴν γῆν δὲν κατοικῶ, στὰ ὄρη ὅμως κεῖμαι,
Καὶ στὰς ἐρήμους μὲ θηριὰ περιπλεγμένος εἶμαι·
Στὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος θὰ μ' εὕρῃς εἰς τὸ τέλος,
Ὡς κ' εἰς τὴν λύραν, ἧς τινος ἀποτελῶ ἓν μέλος·
Ἀπέχω, ἀποστρέφομαι τὸ ψῦχος, τὸν χειμῶνα,
Συνήθως τότε κατοικῶ μέσα στὸν Κυθαιρῶνα·
Εἶμαι μονόπους καὶ μικρόν, ἀναπνοὴν δὲν ἔχω,
Ἀλλ' εἰς τὴν Ῥώμην ἀρχηγοῦ στρατοῦ θέσιν κατέχω·
Στὸ σῶμά σου δὲν θὰ μ' ἰδῇς ὅσον κι' ἂν ἐρευνήσῃς,
Πλὴν στὸν μηρόν σου κάθημαι. Ἰδοὺ πλέον ἡ λύσις.

Δ. Κ. ἐν Μανσούρᾳ.

Αἴνιγμα 214.

Μὲ τὸν τράχηλον μ' ἀφίνεις;
Εἶσαι, φίλε, σὺ αὐτός.
Χωρὶς τούτου; εἶμαι πνεῦμα
Ἰσχύς, αὖρα τῆς νυκτός.

Ὁ αὐτός.

Αἴνιγμα 215.

Διεφθαρμένος καὶ αἰσχρὸς δημαγωγὸς ποτ' ἦμην,
Πλὴν στρατηγὸς γενόμενος [ἐρώτησον τὴν Φήμην
Νὰ σοὶ εἰπῇ] ἐνίκησα ἐγὼ τοὺς Σπαρτιάτας.
Ἂν τώρα ἐκ τοῦ ὅλου μου τὴν κάραν ἀφαιρέσῃς,
Θηρίον θὰ γενῶ εὐθύς,
Κ' ὅταν μ' ἰδῇς θὰ φοβηθῇς·
Πλὴν τότε πρόσεξε καλά, μὴ ὡς βορά μοῦ πέσῃς·
Ἐὰν δὲ πάλιν ἀκριβῶς μὲ κόψῃς ἐκ τῆς μέσης,
Κ' ἓν γράμμα εἰς τὸ δεύτερον μέρος μου παρενθέσῃς,
Τότε μετ' ἀπορίας σου θὰ μὲ ἰδῇς μεγάλης,
Πῶς ἄφωνον καὶ ἄψυχον εὐθὺς μὲ μεταβάλλῃς·
Καὶ ὅμως μ' εὐκολίαν σου δύνασαι, ἂν θελήσῃς,
Καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν φωνὴν νὰ μοὶ τὰς χορηγήσῃς.

Ἰωάννης Ε. Ἀσαριωτάκης ἐν Γαλαζίῳ.

Πρόβλημα 216.
(Ἀριθμητικόν.)

Μεταξὺ ἑπτὰ συνδαιτυμόνων ἐγεννήθη φιλονεικία περὶ τῶν θέσεων, ἃς ἕκαστος ἔμελλε νὰ λάβῃ παρὰ τὴν τράπεζαν κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἠθικοτυπίας. Εἷς τούτων, διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὰς ἐνστάσεις καὶ διαμαρτυρήσεις, ἐποίησε τὴν πρότασιν νὰ καθεσθῶσιν ὅπως εὑρίσκονται, καὶ διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὐδεὶς δυσηρεστημένος, προσέθεσε νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ συμπόσια καὶ κατὰ τὰς ἑπομένας ἡμέρας, κατὰ τὰ ὁποῖα νὰ λαμβάνῃ ἕκαστος ἄλλην θέσιν, οὕτως ὥστε νὰ γείνωσι πάντες οἱ δυνατοὶ συνδυασμοί, λαμβάνοντος ἑκάστου πάσας ἀλληλοδιαδόχως τὰς θέσεις. Ζητεῖται πόσα συμπόσια δέον νὰ λάβωσι χώραν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου;

Ἰω. Κ. Γρουμπός, ἐν Γαλαζίῳ.

Πρόβλημα 217.

Ζητηθέντων παρ' ἐμπόρου δύο κιβωτίων τείου ἐξ 100 χιλιογράμμων, ἑκάστου ἀξίας 20 καὶ 25 δρχ. τὸ χιλιόγραμμον, οὗτος ἔχων τέσσαρας ποιότητας δραχμῶν 14, 16, 24 καὶ 36, ἤνωσεν ἀνὰ δύο ποιότητας ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ ἐσχημάτισε τὰς δύο αἰτηθείσας. Ζητεῖται ἐκ ποίων ποιοτήτων ἐγένετο τὸ μίγμα καὶ ἀνὰ πόσα χιλιόγραμμα;

Ὁ αὐτός.

Πρόβλημα 218.

κ *μ*σθ*εν τ* **π**ν κ*ν μ* π* ρ*χρ*μ* * *ντ*π*δ*σ*ς φ**ν*-**.

Ἐλλείπουσι τὰ φωνήεντα.

Ν. Γ. Μουσούρης, ἐν Βερβιάνσκᾳ.

Πρόβλημα 219.

Η *υ*ι* α*συ *α*η*εω* *υ**ο*, α*** α*συ **ο*η*εω* *α*η*ι*, ε**ι*ε*.

Ἐλλείπουσι τὰ σύμφωνα.

Ὁ αὐτός.

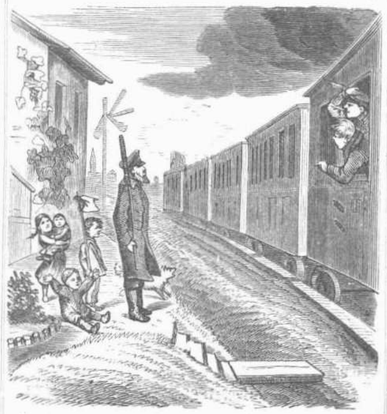

ΝΕΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ.

Χωρικὸς ἐν τῇ ἀμάξῃ· Κύτταξε, τί περίεργο. Πότε ἄνοιξε αὐτὴ ἡ γραμμή, καὶ ὁ φίλακας ἔχει κι' ὅλας τέσσαρα παιδιά!

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνίγματος 207.

ΠΕΛΑΣΓΟΣ — ΠΕΛΑΡΓΟΣ — ΠΕΛΑΓΟΣ.

Αἰνίγμ. 208. ΚΥΩΝ — ΚΙΩΝ.

Αἰνίγμ. 209. ΟΜΗΡΟΣ — ΜΗΡΟΣ.

Προλεθέντος 210.

Ὁ πρῶτος κατέθεσεν . . .	90	τάλληρα
Ὁ δεύτερος - . . .	270	-
Ὁ τρίτος - . . .	360	-
Ὁ τέταρτος - . . .	180	-
Ἡ θεία - . . .	100	-
Τὸ ὅλον	1000	τάλληρα.

Προβλήματος 211.

Ψ. Χ. = ΨΥΧΗ.

Προβλήματος 212.

Α Λ Λ Α
Λ Ι Α Ν
Λ Α Β Α
Λ Ν Α Ξ.

Ἔλυσαν· Τὸ 197 ὁ κ. Δ. Κ. ἐν Μανσούρᾳ· τὰ 202, 205, 206 ὁ κ. Ἀχ. Σκάρδος ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὰ 202, 204—206 ὁ κ. Ν. Γ. Μουσούρης ἐν Βερβιάνσκᾳ· τὰ 202, 206 ὁ κ. Κ. Δ. Φτερούδης ἐν Βιρσάμς Αἰγύπτου· τὰ 203—205 ἡ δεσποινὶς Θεοδώρα Βασιλειάδου ἐν Τύνιδι· τὰ 205, 206 ὁ κ. Γεώργιος Μανιδάκης ἐν Τύνιδι· τὰ 204, 205 ὁ κ. Ἰω. Κ. Γρουμπὸς ἐν Γαλαζίῳ· τὸ 207, 210 ὁ κ. Εὐστ. Γεωργαντόπουλος ἐν Πασκάνῃ Ῥουμανίας· τὰ 208, 209 ἡ Κυρία S. Y. GIBSON ἐν Swaynesthorpe τῆς Ἀγγλίας· τὰ 207—211 αἱ δεσποινίδες Ἀγγελικὴ καὶ Ἑλένη Καραβία ἐν Βουκουρεστίῳ· τὰ 207—210 ὁ κ. Ἰω. Ε. Ἀσαριωτάκης ἐν Γαλαζίῳ· τὰ 208—211 ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χατζόπουλος ἐν Μαγκεστρίᾳ· τὰ 209—210 ὁ κ. Ἰ. Μ. Α. ἐν Λονδίνῳ· τὸ 209 ὁ κ. Γερ. Δ. Βεργωτῆς ἐν Ὀδησσῷ· τὰ 207, 208 ἡ δεσποινὶς Αἴκ. Βασιλειάδου ἐν Τεργέστῃ· τὸ 205 ὁ κ. Γρ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὸ 207 ὁ κ. Ἰ. Ταμπακόπουλος ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὰ 207—212 ἡ Κυρία Μηταράγγα ἐν Μαγκεστρίᾳ· τὰ 207—209 ὁ κ. Ἰ. Βασαλόπουλος ἐν Βραΐλᾳ· τὰ 208—210 ὁ κ. Δ. Κληματιανὸς ἐν Σιστρβίῳ· τὰ 209 καὶ 210 ὁ κ. Κ. Γ. Σαρεγιάννης ἐν Γαλαζίῳ· τὴ 208—210 ὁ κ. Θ. Ν. Τάσης ἐν Πιχέτῳ· τὸ 210 ὁ κ. Θεμ. Οἰκονομόπουλος ἐν Ῥενίῳ· τὸ 210 ὁ κ. Κίμων Κοντουμᾶς ἐν Ζυρίχῃ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Τοῖς Κυρίοις **Κ. Φ.** ἐν **Βίφ-Σαγς** (Αἰγύπτου), **Μ. Ι.** ἐν **Κωνστάντσα** καὶ **Μ. Θ. Γ.** ἐν **Κισνόβίῳ**. Τὰ τεύχη τοῦ Ἑσπέρου θ' ἀποστέλλονται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν νέαν σας διεύθυνσιν. — κ. **Α. Β. Π.** ἐν **Ἰθάκῃ**. Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν· τὸ ἀντίτιμον τοῦ ζητηθέντος περικαλύμματος ἐλάβομεν ἤδη παρὰ τοῦ φίλου ἀνταποκριτοῦ. — κ. **Α. Σ.** ἐν **Κωνσταντινουπόλει**. Ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιστολῇ οὐδὲν σημειοῦτε περὶ τακτικῆς τοῦ Ἑσπέρου λήψεως· ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι τὸ φύλλον περιέρχεται ἤδη τακτικῶς εἰς χεῖρας ὑμῶν, διότι αἱ λύσεις, ἃς ἐπέμψατε, εἶναι ἐκ τῶν τοῦ τελευταίου φύλλου αἰνιγμάτων. — κ. **Ε. Π.** ἐν **Μελίτῃ**. Ἐπειδὴ τὸ τεῦχος τοῦ Ἑσπέρου, ὅπερ ἐζητήσετε, δὲν ὑπῆρχε διαθέσιμον εὕρομεν τρόπον νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ ὑμᾶς καὶ ἄλλους ἀκόμη, ὡς βλέπετε τοῦτο, ἐν τῷ σημερινῷ φυλλαδίῳ. — κ. **Ι. Δ.** ἐν **Γαλαζίῳ**. Τὸ ζητηθὲν περικάλυμμα παραδοθήσεται ὑμῖν παρὰ τοῦ τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ. — κ. **Ι. Φ.** ἐν **Βιέννῃ**. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἡμῶν· τὰ φυλλάδια ἀπεστάλησαν εἰς Νεάπολιν πρὸ ἡμερῶν. — κ. **Ν. Σ.** ἐν **Ζαγαζικίῳ**. Τὰ φυλλάδια ἀπεστάλησαν ὑμῖν. Ἡ ἀποστολὴ ἐξακολουθεῖ εἰς Ζαγαζίκιον, διότι δὲν ἐλάβομεν οὐδεμίαν νεωτέραν παραγγελίαν. — κ. **Α. Κ.** ἐν **Καβάλλᾳ**. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη· τὸ κιβώτιον μετὰ τῶν τόμων τοῦ Ἑσπέρου ἀποστάλη ὑμῖν χθὲς ἐντεῦθεν· ἐλπίζομεν δὲ ὅτι συντόμως θέλετε λάβει αὐτό. Πλειότερα δι' ἐπιστολῆς.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαΐδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῇ α'. ἑκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαΐδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβον τῇ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἑκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαΐδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἑκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλὰξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἑκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ. εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιά, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιά· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

ΕΙΣ ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἑκάστης ἑβδομάδος.

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστῃ Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λόυδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

[209

W. DRUGULIN, LEIPZIG

PRINTER TYPEFOUNDER

FIRST PRIZES: PARIS 1867. PHILADELPHIA 1876. LEIPZIG 1879.

This establishment, founded 1829, is prepared to undertake the casting of type in all languages and the printing of plain or art works of all kinds in the most careful and prompt manner, at the most moderate terms. The cheaper rates at which compositors work in Germany, especially in Oriental languages, allow works of that description to be set up in Germany; as the small cost of freight is thereby compensated for. Besides

ORIENTAL WORKS

the proofs of which are carefully read by capable scientific men, whose services are at the disposal of the firm, another Speciality is the printing of works in Old Style with initials, head- and tail pieces on Dutch hand made paper.

Of the various languages, in which both the foundry and printing office are ready to work, the following may be more particularly enumerated:

1. Amharic
2. Anglo-Saxon
3. Arabic
4. Aramaic
5. Armenian
6. Assyrian Cuneiform
7. Aymara
8. Babylon. Cuneiform
9. Bengalee
10. Black Letter
11. Bohemian
12. Brazilian
13. Bulgarian
14. Burmese
15. Coptic
16. Cyprian
17. Cyrillian
18. Danish
19. Demotic
20. English
21. Estrangelo
22. Ethiopic
23. Etrurian
24. Finnish
25. French
26. Georgian
27. Glagolite
28. Greek (Anc. and Mod.)
29. Greek Lapidary Type
30. Guaranian
31. Hebrew
32. Ancient-Hebrew
33. Hieratic
34. Hieroglyphic
35. Hindustani
36. Hungarian
37. Illyrian
38. Italian
39. Jewish Script-type
40. Kawi
41. Lettic
42. Lithuanian
43. Malay
44. Mandchoo
45. Median Cuneiform
46. Mexican
47. Nestorian
48. Norwegian
49. Palmyrene
50. Pehlwi
51. Persian
52. Persian Cuneiform
53. Phœnician
54. Polish
55. Portuguese
56. Rabbinical
57. Runic
58. Russian
59. Samaritan
60. Sanskrit
61. Semitic German
62. Servian
63. Sind
64. Spanish
65. Swedish
66. Syriac
67. Tartar
68. Thibetan
69. Turkish
70. Walloon
71. Wend
72. Zend

By constant purchase and also by cutting new type for foreign languages, we are constantly increasing the number of our founts and at present possess 185 Oriental, 205 Gothic, 394 Latin, making a total of 784 different founts of type. In Latin and Gothic founts we have the special letters required for the Northern and Roman languages. Samples of printing, together with estimates and designs will be furnished on application.

Selbstthätige Zimmerfontaine
mit Blumentisch und Aquarium
Neu! Originell!
Vorzüglichste Leistung
Eleganteste Ausführung.

Die Triebwerke gebe ich auch zu schon vorhandenen Aquarien wie zu Springbrunnen für Landhäuser Besitzer von Villen etc. allein ab. Illustrirte Prospecte gratis und franko.

LOUIS HEINRICI ZWICKAU VS.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Λειψίᾳ (ELSTER-STRASSE 19)

εὕρηνται καὶ τὰ ἑξῆς βιβλία·

Τόμος Α'. τοῦ Ἑσπέρου, ἔτος 1881—1882. Ἄδετος μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος φρ. 50 (χρ.).
Τόμος Β'. τοῦ Ἑσπέρου, ἔτος 1882—1883. Ἄδετος μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.).
Τόμος Γ'. τοῦ Ἑσπέρου, ἔτος 1883—1884. Ἄδετος μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.).

Τὸ ᾆσμα τοῦ Χιαβάθα. Ἔκδ. 1883 φρ. 6.25. Μετάφρασις ἔμμετρος ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ LONGFELLOW. (Μετὰ εἰκόνων.)
Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, πρωτότυπον ἱστορικὸν διήγημα. Ἔκδ. 1883. φρ. 2.50.

Τὰ ἄνω βιβλία εὑρίσκονται καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις, Κυρίῳ Π. Σαράντη, βιβλιοπωλεῖον Φοίνικος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Κυρίῳ Ἰ. Παπάδη ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κυρίοις Ε. Δοσίῳ καὶ Σ° ἐν Κερκύρᾳ, Κυρίῳ Σ. Γράσσῳ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Κυρίοις Δεκίπρη καὶ Σ° ἐν Σμύρνῃ.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόρτῃ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ΤΕΥΧΟΣ 89.

Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.